LUCIANI
SAMOSATENSIS
Dialogorum Selectorum
LIBRI DUO.

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multo castigatius quàm antè editi.

CUM

Interpretatione Latina, multis in locis emendata, & ad Calcem adjecta.

Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει.

LONDINI,

Typis *J. Redmayne*, impensis *R. Scot*, *T. Basset*, *J. Wright*, & *R. Chiswel*. 1685.

D.

BODLEIAN LIBRARY
8
JUN
1927
OXFORD

TYPOGRAPHUS

Lect. Candido S.

DUos hosce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo consilio excudendos suscepimus, ut Juventus Græcarum Literarum studiosa sine morum honestatisque periculo illo Authore posthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum Sermonem perdiscendum cum primis aptam doctissimus quisque Judica-

verit. Quantum enim detrimentum adoleſcentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores ſine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, noſtrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens eſt, ſatis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam inſuper Interpretationem multis in locis emendatam, viſum eſt poti-

us ad-calcem rejicere quam ex adverſo apponere: non ſolum ut Græca Lingua accuratius excolatur, ſuo fulgore magis ſplendens: ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur, qui oculos in Verſionem ſubinde conjicientes, eique fidentes, perfunctoriè, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parum conſulentes, atque adeo Græcarum Literarum ſtudium tantum non contemptui habentes. Vale. *Amice Lector*, & noſtris conatibus fave.

Ut Lectori innotescat quid in hac Editione præstitum sit, visum est σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præsertim *Londinensis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac postremâ emendari, suppleríque videat.

Pr. notat Edit. priorem: *Nov.* hanc novam.

ΔΙάλ. ά. *pr.* τὸ καὶ πρῶτον. *nov. pag.* 1. *l.* 5. τὸ μὲν πρῶτον. —— *pr.* ἀνέπλε ἀλλά. *n. p.* 1. *l.* 9. ἀνέπλει. ἀλλὰ —— *pr.* τῆ θύρα. *nov. p.* 1. *l.* 13. τῇ θύρᾳ —— *pr.* ὁ ἔφερον. *n. p.* 1. *l.* 15. ὃ ἔφερον. —— *pr.* πόντι. *n. p.* 2. *l.* 6. πόντῳ. —— *pr.* ἀνεστρέφεπ. *n.* 2. 7. ἀνεστρέφετο. *pr.* πυρώσεως. *n. p.* 2. *l.* 10. πυρώσας. —— *pr.* διέφυγεν. *n.* 2. 14, διέφυγεν. —— *pr.* νόμον. *n. p.* 2. *l.* 19. νομὸν —— *pr.* ὑπ' ἐκεῖνος. *n.* 2. 22. ὑπ' ἐκείνοις —— *pr.* ὑπεξηγηθῶν στ. *n.* 2. 22. ὑπεξηγηθῶν στ. —— *pr.* μελαγχολᾶν. *n.* 2. 27. μελαγχολᾶν. *& alia hujusmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuslibet Græcis literis leviter imbuti est corrigere.*

Διάλ. δ'. *pr.* κατέχθη. *n.* 5. 21. κατηνέχθη —— *pr.* κἀκείνην. *n.* 6. 1, κἀκείνην.

Διάλ. ζ'. *pr.* κἂν. *n.* 9. 23. κἂν.

Διάλ. ιϐ'. *pr.* ἐμβῦεν. *n.* 15. 25. ἔμβυεν.

Διάλ. ις'. *pr.* Χαρμόλεως ὁ μεγαρεικός. ἙΡΜ. ἀπόδυθι. *n.* 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρεικὸς ἐπέραστος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ἙΡΜ. Ἀπόδυθι —— *pr.* τὸ κάλλος, καὶ τὴν κόμην. *n.* 21. 30. τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην —— *pr.* δειπνήσει πολυτελῆ

λυτελῆ

λυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατᾷν τοὺς νέους. n. 24. 30. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυπτόμενος, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἕωθεν ἐξαπατᾷν τοὺς νέους ——

Διάλ. ιη΄. pr. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς. n. 30. 29. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ——

Διάλ. ιθ΄. pr. περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρός σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδ. κἀγώ. n. 31. 29. ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι, τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατᾶσθαι οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. ἈΛ. Κἀγὼ ταῦτα ——

Διάλ. κά. pr. οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἤν τε κακὸς, ἤν δὲ καὶ ἐσθλὸς. Ταῦτά με ἀνιᾷ ——

Διάλ. κβ΄. pr. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σύ. n. 38. 27. ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς οὔτε σύ ——

Διάλ. κγ΄. pr. αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. βούλει δέ σοι ἐπιδείξω. n. 39. 33. γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσαπολύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ἈΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ἐπιδείξω. —— pr. ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰ. ἐστὶ δὲ Σόλων. n. 40. 8. ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ἈΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων. —— pr. τῆς σεαυτοῦ τέχνης. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο. n. 41. 17. τῆς σεαυτοῦ τέχνης, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς

ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο;——

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δὲ Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν· n. 49. 32. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν—— pr. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνὰν, ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος τί αἰτιᾷ τοὺς ἄλλους. n. 50. 6. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ;—— pr. ὑπὸ δὲ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἑάλως ὁ γυναῖος. n. 50. 10. ὑπὸ δὲ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν, ἑάλως.

Διάλ. λϐ'. pr. οὐδένα τῶν ἁπάντων. n. 58. 26. οὐδένα τῶν ἀπαντώντων.—— pr. οἶμαι δὲ καὶ τῶν σκηνῆς πολλάκις. n. 64. 18. καὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς—— pr. ὑπέμνησαι. n. 66. 11. ὑπέμνησας.——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται—— pr. Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι.—— n. 82. 23. αἵματι.——

Βιβλίον β'.

ΔΙάλ. ϐ'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε Ἀριάδνην. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν τε Ἀριάδνην—— pr. καὶ τὴν Ἰκαρίου. n. 97. 10. τὴν δὲ Ἰκαρίου.—— pr. εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ κυνίδιον αὐτῆς.—— n. 97. 13. ἐν τῷ οὐρανῷ τῷ ξυνήθεις ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον αὐτῆς.—— pr. καὶ τὴν αἰτίαν σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπλησκάς γε——

γε —— n. 98. 2. —— τὴν αἰτίαν τοῦ νοθεύεσθαι ἡμῖν τὸ ξυνέδριον σύ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα. καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε —— τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων —— pr. ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, ἅπαντες —— n. 98. 20. τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες —— pr. καὶ αἱ θήλειαι θεαί. ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσειν —— n. 98. 23. —— αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, ἢ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν ——

Διάλ. γ. pr. —— τὸ παράπαν, μήτε προσποιουμένους τὸ ὅλον. διόπερ καὶ αὐτὸς —— n. 110. 14. —— τὸ παράπαν, μήτε προσποιουμένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἂν, ἐρασθεὶς πολλάκις; εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλον προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυ-

ὑποδεδυκότων, εἶθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἀπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτός.—— pr. ——ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα.—— n. 112.23. ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν νάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἂν ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα—— pr. ἄχεις ἂν ἢ ἱπποτροφίας.—— n. 113.15. ——ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας.—— pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε.—— n. 120. 23.——ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε—— pr. ——θεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ γεννηθησόμενον—— n. 125. 6. ——ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον—— pr. ——ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων—— n. 126.20.——ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων——

BIBLIOTHECA · BODLEIANA

ΛΟΥ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ,
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Διάλογος α΄.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

ΚΥΚ. Ὦ Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; ΚΥΚΛ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, (Πέτρα δὲ ἐστί μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκκαυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ

εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστάς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πίοντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥΚΛ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἧκον. ἐπεὶ δὲ εἴροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος, τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδὲ ὁ πατὴρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλεῖ δὲ ἔτι.

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα. καὶ δένδρον ἔτι φορητόν. καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρός σε) γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα, εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ἃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον· ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. ΠΡΩ. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς

ὢν διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ πώποτε. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν. ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον

ἐγένετο,

ἐγένετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥῖψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Διάλογος δ'.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδες.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω, τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν. ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθ' ὅπερ καθήκει ἐς τὴν θάλατταν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, χαριούμενον τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τιτθὴ ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Διάλογος ε'.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δέξαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν μου τὰ καύματα. ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαιστος· ἀλλ᾽ ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ᾽ οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπι-

κλύσαι

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, (ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὢν) πᾶν, ὅσον οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴ ποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θέρμη δὲ, ὡς φὴς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι. Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα.

Διάλογος ϛ'.

Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

Οὔκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων; ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σύ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιῶνα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἤκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησίν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἀποκρεμα-

σθέντες

θέντες καταπᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. ʽΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ἌΡΗΣ. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην· ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεον ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ʽΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοι λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος η'.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, (σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι ἀναβιῶναι αὔριον) ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὕροις δ' ἂν αὐ-

ἢ ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,

ἀπάγγελε

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροὶ, ἀλλὰ πάντα, μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

Διάλογος β'.

Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου.

ΚΡΟΙΣ. ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

Τί

Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' οὐ χρή. λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. Οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΧΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

Διάλογος ι.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝ. Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις. ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις, γελοίως μᾶζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φής, μήτε θεός, καὶ συναμφότερόν ἐστι; νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος ιά.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ ὡρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις. ΕΡΜ. Νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει. ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν, ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα, καὶ ἥλους δὲ, καὶ καλῴδιον, ἀφ᾽ οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ᾽ οὖν ταῦτ᾽ ἀποδώσειν φῄς; ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολάβοιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ᾽ ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ᾽ οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεῳ, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ

τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικός, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ ἐπιτήδειά ἐστι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος ιβ΄.

Πλούτων καὶ Ἑρμῆς.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι. ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φής· τί οὖν; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μέν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲ προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ, μάτην ἐπιχανόντες. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα δια-

βουκολεῖ

βουκολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικώς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω. οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι. ΠΛ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

Διάλογος ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; ΠΛΟΥ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. Καινά, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'

αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον· ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους. ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον· νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἤπερ σοι δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸ ἐκείνων κατορυττόμενοι, τὸ καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραιῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραστοι· καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα δὲ ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυγέντες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φής· ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε εἰσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ

ᾠοῦ

ὡς οὐ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκορίζων, ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεστήκει θαπτομένῳ πρῴην ἐπιγελῶν. ΠΛΟΥ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛΟΥ. Θάῤῥει, ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ, ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

Διάλογος ιδ΄.

Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα. παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝΟΦ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα; ΚΑΛΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τὸ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς

μήκιστον

μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνει δὲ ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ΖΗΝ. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδέ σε τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

Διάλογος ιε.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πυνθάνῃ ὅ,τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τἀμὰ, παραλιπών. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ,τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα, ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. Ἔοικα. οἰμώζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ις'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα· μικρὸν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε,

τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά· καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν. ὑμεῖς δέ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος· ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠϊόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο τὸ πορθμεῖον· σοὶ δέ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών· παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ἙΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσομεν. οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝΙΠ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθη. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ἙΡΜ. Ἔμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρείαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ἙΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ, ἐπίβαινε ἤδη· ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος.

ἙΡΜ.

ΕΡ. Τί, οὖν ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ. Τί οὖν ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸν τῦφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπεσόντα. ΛΑ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν. καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. Ἰδού σοι. ψιλός εἰμι. ΕΡ. Ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. Ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπί σοι ἔχωσε, λέγε. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΚΡΑ. Οὐχ ἑκὼν μέν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί

βούλει;

βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΚΡΑ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ἙΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον, ὄψει καὶ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ἙΡ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοὐλάχιστον. ἙΡ. Εὖ λέγεις. ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ἙΡ. Μένιππος οὑτοσί, λαβὼν πέλεκυν τὸν ναυπηγικόν, ἀποκόψει αὐτόν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος. γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ἙΡ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρω-

πινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ἙΡΜ. Μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ᾽ οὖν. ΜΕΝ. Ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ἙΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς; ἙΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ, καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τ᾽ ἄλλα βάρη τῶν λόγων. ῬΗ. Εἶεν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ἙΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια· τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω. πέτασον τὸ ἱστίον· εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδῃωμένος; ΦΙΛΟ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ἙΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,

ὃς

ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, κλαύσοντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει. καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΗΝ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες. ἐγὼ δέ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλους μετελευσόμεθα. ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ. προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους, δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

BIBLIOTHECA BODLEIANA

Διάλογος ιζ'.
Κράτητος καὶ Διογένους.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον, ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς

ὁλκάδας ἔχοντα, οὐκ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο. Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων. Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ, ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστέᾳ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτο ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κλήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδέ σοι, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμ-

σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φής; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μέμνημαι. τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διεῤῥυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου. οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Διάλογος ιή.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.

ἈΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου, ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. ἈΝΝΙΒ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. ἈΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ἈΛΕΞ. Οὗτος μὲν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ἈΛ. Περὶ προεδρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-

γενόμενος στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ΑΝΝΙΒ. Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε περιβαλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. καὶ τούς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος; οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺς τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ηὔξησε, καὶ παρὰ πολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν,

ἀποστὰς τῶν πατρῴων, προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπ' ἴσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς. καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐρραψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου, καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής; ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς. καὶ οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι. ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπί τε Γρανικῷ

ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν. ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν, ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ,

ὦ Μίνως,

ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚΙ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φῇς, ὦ Σκιπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ. εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Διάλογος ιθ'.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρός σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατᾶσθαι οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. ΑΛ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα

ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον, θεόν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς Βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς Δράκοντος υἱῷ. ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν. ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἤν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄννουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς. οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμήν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλήν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε, οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ

της

τῆς τύχης; ΑΛ. Σοφός, ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν, ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμησάμην μικρῷ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν

σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν. ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν. ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα, Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν, οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην. ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα, καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δόρατι διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε, σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μετενέδυς. καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας,

ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοῦτο ἥκιστα συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκταδὴν κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῶν κατορθουμένων. πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ, καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε,

ξανδρε,

ξανδρε, οὐδὲ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσῃς ἤδη νεκρὸς ὤν;

Διάλογος κϛ'.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ΑΝΤ. Οἷα πρώην Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὤν, θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλόν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧΙΛ. Ὦ παῖ Νέστορος. ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὤν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ,τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβής,

καὶ

καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἤμην κακὸς, ἤδη καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. ΑΝΤ. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ, ἐσμὲν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ΑΧΙΛ. Ἐπιεικὴ μὲν ἡ παραίνεσις, ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διάλογος κβ'.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

ΜΕΝ. ΤΙ' κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί. ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος εἰ ἐπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσιόντα

αἰσθηταί

αἴσθηταί με. ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος· καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ᾽ αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι. τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῂς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ᾽ οὖν σοι. τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ᾽ οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε Ἐλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας. οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν Ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ. καί τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

Διάλογος κγ´.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ’ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. οὗτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα· καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας εἰσιών. ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ’ ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. ’ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ’ Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεὺς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕΝ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ’ΑΙΑΚ. Κυρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ’ ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ’ ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἶτά σε, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ’ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ’ΑΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

’ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ 'γαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ τῶν φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τῦφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστί; ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, , εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα. ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι,

καὶ τά γε σχήματα αὐτά, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ, τά γε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περί σε; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σεαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί'. ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, Αἰακέ.

Διάλογος κα'.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγός, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε

κατῄει

καὶ ᾔει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα; μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ᾽ ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόῤῥωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ᾽ ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγίνετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι, τὰ δὲ ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι εἰσῄειτε, μηδ᾽ ὠθούμενοι; ἀλλ᾽ ἐθελούσιοι γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

Διάλογος κέ.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα. ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ ἀνθ᾽ ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν

λάβοις

λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε. πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. Ἤδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. Οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ, καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτὲ; ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε, δὶς δ' οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλογος

Διάλογος κέ.

Διογένους, καὶ Μαυσώλου.

ΔΙΟΓ. Ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φὴς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου. ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ'. ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ, φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς

ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. ΜΑΥΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης. ΔΙΟ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε. οὐ γάρ, Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου.

ΝΙΡ. Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες δὲ καί ἐστε, πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὖν ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὥρα δέ σοι, ὦ Μένιππε,

Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙΡ. Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν, ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. Ὀνείρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Διάλογος κή.

Μενίππου καὶ Χείρων.

ΜΕΝ. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. Τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ, ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεί, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν· καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φής; MEN. Ὅτι εἰ τοῦ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταυτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. Ὅπερ, οἶμαι, καί φασι, συνετὸν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Διάλογος κθ'.

Διογένους, Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας

οντας αὐτῶν ὁρῶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι. ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερειδόντας οὐδὲν δέον. ΧΡΑ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῄειν κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. ΚΡΑ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία, πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν, ἔπειτα δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ἈΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύ

τινα

τινα κόντον προβεβλημένος. ὁ Θρᾷξ δὲ ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ αἰχμὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείροντα. διαλαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι. ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐκ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων. ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝΤ. Κἀγὼ δὲ ὅτε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς,

ἀνέκεινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα πρὸς μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ,) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν, ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει, φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοί γε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχοντο στένοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Βαβαὶ, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται, τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. Ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον. Ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς,

καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοί εἰσιν, οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται, ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

Διάλογος λ'.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελλήσας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. ΑΙΑ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙΑ. Ναὶ, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

διδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ἈΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγώ, ἥτις μου κατεδίκασεν, ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Διάλογος λά.

Μίνως καὶ Σωστράτου.

ΜΙΝ. Ὁ Μὲν λῃστὴς οὗτοσὶ Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς Μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὖθις. οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς. ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον

πεπρωμένον, ἢ ἐπικέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἢν δέ τις ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; ΜΙΝ. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ἃν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. Ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Διάλογος λβ'.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΟΝΙΔΗΣ.

Ὦ Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς.
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.

ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ Κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὅλος. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιτέον δ' ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
λιπών,
Ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.

Οὔκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάριε τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος; ἀλλ' ἢ παραπαίεις. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε,

νεωστὶ

νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τά τ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας ——

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ 'γαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου. ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών. εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δή, φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμήν,

μην, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν· ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἤμην ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλά, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαίμην ἐμαυτῷ, οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ,τι βούλοιντο, καὶ τινὰ ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον ἀμέλει. οἱ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα,

καὶ

καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τὸ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότι σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ, ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.

4. Καί μοί ποτε διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ

διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι, παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν δὲ καθειμένῳ, τ' ὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ. εὐνὴ δὲ ὕπαιθρος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,

τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἰχόμεθα. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρεταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

5. Ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος. καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μέν τινος ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' ἐπεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ δὴ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἦν,

ἦν, ἀνακεκραγὼς, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπιβοᾶτο, καὶ Ποινὰς καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφὲς ἦν καὶ σκυθρωπόν.

Ἔδεισε δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς.

Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος. ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγινόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁ-

λύσει

BIBLIOTHECA BODLEIANA

λύσει μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς, ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΗΝ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων, ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων. τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον, οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν προθύρων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν

οἰκετῶν.

οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες.

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν. μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί, καὶ ἡ χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί, καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέν τοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις, ὅσος· ἔκειτο γοῦν τόπον ἐπέ-

χων

γων ἄγχου. διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωίνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους. τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς. τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων, πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. ὥστε πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων. καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

9. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς σχήματα προσάπτουσα. τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι. τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε,

ασε. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν· πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τὸ τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι. ἐπειδὰν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίνεται, μηδὲν τοῦ πλησίου διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ, Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος. ἢ Σάτυρος Θεογείτονος Μαραθώνιος, τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ τοὺς

πολυτελεῖς

πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν ἐθεάσω τὸν Μαύσωλον αὐτόν, λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα· Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας. Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

11. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας. σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν

πολυτελῶν.

πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος, ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνέγνω Ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν

πενήτων

πενήτων ἐλαυνόμενοι. τουντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος, Νεκυσιεὺς, φυλῆς Ἀλιβαντιάδος. τοῦτο ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα.

13. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησί. τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγίνετο, οὐ ταὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σὲ, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιϊόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ᾤχετο κατ᾽ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν, ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν Μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων στερούμενοι, πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ ᾅδου, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς, καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι διακονη-

σόμενος

ούμενος τῷ ἄνω Διῒ τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος καὶ σύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων. ἢ, εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἢν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. ΕΡΜΗΣ. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπουργητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο, εἶτα ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττεσθαι δέῃ, καθάπερ ἀποδράντα

ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις. σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσὶ; καί τοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών. συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε. ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἷας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας, ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ· εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους, καὶ πρόσβασιν πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤστην, δίκας ἐτισάτην. νὼ δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν, τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ, ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν; ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα θεοὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥαδίως συνθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἷς ὢν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδεῖτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος.

Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.

Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. παπαί· κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα. κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς. μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ, πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομικῆς πειραθῶμεν, συντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ. Θάρρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα. μετατίθει τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις, εὖ ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα, οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι, ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν. εὖ γε, ἀνελήλυθας καὶ σύ. καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ,

ὡς

ὡς οὐδὲν ἡμῖν περαίνεται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ. ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ,τι γελῴην. ἀκούσας γάρ τινος, ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἥξω, ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι καὶ ἀκούοιμι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας, καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών. κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο, μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν.
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντί τι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ

δὲ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καί τοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν ξυνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάντας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν, ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι.

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους.

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος, φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν, ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνιεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει, κἆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων; καὶ τοῦ κρότου. νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν οἰηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον οὐκ εἰς

μακρὰν

μακρὸν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτ' ἄρασθαι δυνάμενος.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς γὰρ ἄρ' ἐστ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο. καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ πού ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ,τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει. οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔστω, ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. ὁ δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τ' ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, οὐ

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν δὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ἙΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον. φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθήματος. νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ἙΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ ὅ,τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ἙΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ἙΡΜ. Ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν. τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ, καὶ βαρέως κτήματος. ἙΡΜ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροί-

σου,

σου, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου. καί μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτὸν, ἐπακούσωμεν οὖν.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ; εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότεροι ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟ. Εὔφημε, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὕτω ταῦτα. φαίνῃ δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται. ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς, Φωκεῦσιν,

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ· τοῦ δὲ θεοῦ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ σύ μου τοῦ πλούτου προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. ἙΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ἙΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστὶ, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὢ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

8. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος; ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν

—— νήσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῃ,

—— βασιλεὺς δέ τις εὔχεται εἶναι;

ἙΡΜ. Εὖ γε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων, ἀλλὰ Πολυκράτην

Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει. τὸ δὲ πλῆθος, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ. ὀλίγοι δέ τινες ὥσπερ σφῆκες ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος, τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς. καὶ ξυμπολιτεύεταί γε νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορεία καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων, ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται,

κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολείπουσι, ὥσπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐς ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα, ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Πορθμεῦ, εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι, τούτῳ δὲ ὑπ' ἄλλου. καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα, ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου. τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ὑπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόλις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

10. ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου Θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι, καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται. ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν. ὅταν δὲ σφαλῶσι. πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἶ, αἶ, καὶ ὤμοι μοι, εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον

τοῦτον

τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τ' ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὔ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν, ἕξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἄπιοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα, τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλουμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

11. ΕΡΜ. Ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φὴς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς,

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ὀργάς, καὶ κολακείας. τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνοικοῦσιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν, ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρά, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ᾽ ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι, ἀπέσβησαν. αἱ δ᾽ ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι, καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε. οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ᾽ ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ᾽ οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

12. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ᾽ ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δέ, ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀΐδιόν ἐστιν. οὐδ᾽

ἂν

ἂν ἀπέλθοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὑτῷ ἀποθανών. ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας; εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν. ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά, οἷόνπερ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε, δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστι. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι. πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι. ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

13. ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτό, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

ραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαντες, πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνῖσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον· ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γενόμενοι. ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. Ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας. οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι. καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς' ἔλαχε τύμβου.
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων,
Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀντικρὺ

μικρὸν δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Αὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, τὴν Νῖνον, τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ δὲ διαψῦξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ Πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ, εὖ οἶδ', ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων.

——— Ἴλιον ἱρὴν,
καὶ ——— εὐρυάγυιαν,
καὶ ——— ἐϋκτίμεναι Κλεωναί.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδαν, καὶ ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὢ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλην

τὴν

τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσωνται), μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθ' ἃ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ἐστὶ τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος.

Τέλος τοῦ βιβλίου πρώτου.

ΛΟΥ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διάλογος α'.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου ἤτοι βίος Λουκιανοῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὐτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος,

νοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρείας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο δὲ τῆς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιᾶς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. καὶ τό γε πρῶτον ἐκεῖνο, καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο. ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν,

——— Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανακτήσας σκυτάλην τινὰ κειμένην λαβὼν, οὐ πλησίον πράως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν,

ἐπὶ

ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων, γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ Ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω,

——— θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα,

ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον, τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος. οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δ' ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα. ἡ μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο. ἡ δὲ ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους, ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς. καὶ κόσμιος

τὴν

τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν.

3. Προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν, ἐγώ, φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. ὅ, τε γὰρ πάππος σου, εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ, καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ καὶ οὔ ποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη. προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη, ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι. τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν.

4. Ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως. Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν. οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ

σώματι

σώματι πονῶν, κἂν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ᾽ αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ᾽ ἂν σοὶ ὅμοιος γενέσθαι. οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν ψυχὴν ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πρᾳότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ᾽ ἐμοῦ. καὶ ὅλως ἅπαντα ὁπόσα ἐστὶ, τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ᾽ ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἀποβλεπόμενος. ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πάνυ δὲ λαμ-

πρὰν

πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρείας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῇς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων. ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέπονται. κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω, καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφείς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρείας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τι πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν τοῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός. ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ

μὲν

μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα, καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι, φροντῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὔρυθμος ᾖ, καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα προνοητικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθὼς, καὶ μάλιστα, ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετείψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε, θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει. ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκόπουν ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ,τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι αὐτὴν τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν.

κατα-

καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαντο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς, πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, Χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. Τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ, ὦ 'γαθέ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ καὶ τὰ ἄλλα, ἴστε γὰρ οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξῄει, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων περιεστώτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον τὸν ὄνειρον διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιρρωσθήσεται, εὖ οἶδ', ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτοῦ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

Διάλογος

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μὴ δὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιον μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν, τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ καὶ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ νόμου. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάζεσθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσομαι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὐδὲ δεδιώς τινα, οὐδὲ ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἐδίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος

λάμπων ἐρῶ. Πολλοὶ γάρ, φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπ' ἴσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ἐπ' ἴσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

2. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν. Ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα· ὁ γάρ τοι γενναιότατος Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὤν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου τοῦ Κάδμου θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα· πάντες γάρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανής, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων. ὁ δέ, καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ Σατύρους ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλούς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μέν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν. ὁ δέ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἐστι. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ αὐτοὶ

φαλακροί,

φαλακροί, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ τερατίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ. τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα (καὶ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ) καὶ τὸν κύνα τὸν Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξυνήθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

3. ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ, οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἐστι

——πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁ δ' Ἡρακλῆς υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα, μῶν δ' οὖν κᾀμὲ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν. ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν

γάρ τοι ἀρχὴν τὴν τοιούτων παρανομημάτων καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθεῦσαι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον σύ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβών, ὁπότε ἂν ταῦρος ᾖς. ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε. καὶ οὐχ οἱ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου νεοττεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα-

βάζιος

βάζιος· πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. ὥστε οὐδ᾽ ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως διαλαθών. καί τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια. σὺ δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βουλόμενος, καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι γὰρ ἴβιδας, καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν. ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπ᾽ ἴσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κριοῦ κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ᾽ οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲν, τοὺς θεούς· κυνοκεφάλους δὲ, τοὺς κυνοκεφάλους.

5. ΖΕΥΣ. Ἔα φημὶ τὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε. ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλιστά με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου, καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν

οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ, ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία· καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν εὖ ποιοῦντες, καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν, οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία τῶν λόγων. πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ᾐτιάσω. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγνηται.

Ψήφισμα

Ψήφισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους πολυγλώσσων τινῶν, καὶ ξυγκλύδων. ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς θεοὺς προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι, δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα. καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. Τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τοὐντεῦθεν δὲ, οἱ μὲν, παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ, ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς

θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ τις ἁλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον· ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὑτοῦ ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μήτε ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διός, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός, ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι, ἀντὶ βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ καταδιαιτησάντων. ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἄπιτε. ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρός, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλήν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεών τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε. καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα. οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. Πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὦτα ἐκκεκώφωται, καθάπερ οἱ παρηβηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοί τινος, οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων. καὶ οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπίασιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας. ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;

κίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον. ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ᾽ ἢν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τετραμμένος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι) ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

4. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν.

καὶ ὑποδίφθερος; σκάπτει δὲ, οἶμαι, ἐπικεκυφὼς, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασὺς, ἤπου φιλόσοφός ἐστι. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φῂς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς! ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. ΕΡΜ. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους. ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-

λαξιν

λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἄνδρες τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνῖσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι) πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἔστι τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀποστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον, ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ

καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν, ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σε, πάνυ γὰρ αὐτὸ ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μέν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν· ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατα-

κεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας. ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγελᾷς αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίβης ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει τὴν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

5. ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. τοῦτε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς,

καὶ

καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη τοὺς ἐμὲ αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς, κατασήποντας, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἄπεισιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἂν, ἐρασθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν, κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Διὰ γὰρ ταῦτα καὶ

αὐτὸς

αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος. ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. ὥστε, ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου, τοῦ ἐπιρρέοντος, οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

6. ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποστενάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μό-

λις

λις τρὶς ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ προειμένου. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροῖ, καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται. οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. ΠΛΟΥ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς. ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα, παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτει αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μέν, ὅστις ἂν ᾖ, ποτὲ ἁρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ

τέως

τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος. εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ᾽ ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτά πως σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ᾽ οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ᾽ οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵτινές εἰσι. ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ, οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; ΠΛΟΥ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν,

ἄχρις

ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν. ἙΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ 'γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὃ περ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιιὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ἙΡΜ. Εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤ. Ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

8. ἙΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρήσεται γὰρ) καὶ προσέτι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. ΠΛΟΥΤ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ἙΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥΤ.

ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς, οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας ἐπιδείξειέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὑτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ἙΡΜ. Τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ἙΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν, κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

9. ἙΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικός; οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακ-

τύλων

τύλων δραπετεύεις, οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ πενία ἔμπαλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ʽΕΡΜ. Ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὗπερ ἔδει μάλιστα. ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ᾽ ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ʽΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα, ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; ʽΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος, ἡ καρτερία τε, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ʽΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ. μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν; ʽΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα; ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτωῒ παραδοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,

πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡς ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν, ὕβρει καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ᾗ συνὼν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡΜ. Ἀπέρχονται. ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

II. ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς, οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταθέμενος, προτείνας τὼ χεῖρε

λάμβανε,

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ 'ταν, ἀπάνθρωπος;

Τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε.

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν. ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικοτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασα μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας, ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν.

γλῶ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε· οὔτε ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες, ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί. ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπό σου κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα, ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, καὶ τιμῆς, καὶ προεδρείας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς. περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπό σου, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε. τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μηδ' ἥκειν παρά σε, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ. καὶ σὺ μὲν σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με πράγματα ἐμβάλλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψο-

μαι

μαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών, μᾶλλον δὲ παῖε. σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρεχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σεαυτήν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον ἦ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν, μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον. ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία.

ὀψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἡ ἐρημία δὲ ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος, καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχείτω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὑτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι,

διότι ὑπερπλουτῶ, ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους, πανταχόθεν συνθέουσι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῷντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῴην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς, ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰού, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἔτι μένεις; ΓΝΑΘ. Ἄπειμι. σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

16. ΤΙΜ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφα-

ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος, ὅστις καὶ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με πάντων σιωπώντων μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῴην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε. ΦΙΛ. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται. ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί. πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων. καί τοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινήσειας ἄν. ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

17. ΤΙΜ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ πρῴην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ

διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πὺξ καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον, καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα

ἂν

ἂν ἐθέλοι. τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ Ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι. καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τοῦ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ Θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ᾽ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ᾽ ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος, ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον. ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τὶ μετάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι. κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλην.

18. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος. ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαι-

νῶν. ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἴκτινος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως. εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές. οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς; ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν.

οἶσθα

οἶδα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην ὀλίγον τῶν ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὑτῷ ἀνεὶς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις. ᾧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ τάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γοῦν τῆς πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων.

ὥστε

ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκυῖαν; αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων, ἄπιμεν γάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ, ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ Φωνήεντα Δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτουῒ τοῦ Ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην. καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρόν με ἐπὶ τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ

δὲ

δὲ καὶ ἄχρι τοῦ φόνου. δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν. εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια. οὔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ, ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ Λάμβδα τῷ Ῥῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. οὔτε τὸ Γάμμα τῷ Κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὲρ γναφάλλων, ἐπέπαυτο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμενον τὸ Μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον. καὶ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρή, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην, οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισε τί πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδεν. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισεν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι. καθ' αὑτὰ μὲν οὖν τὰ φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους, τὸ δὲ

Ταῦ

Ταῦ τοῦτο, (οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται)) ὅ, μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασαμένων, ὀνομάτων μὲν, καὶ ῥημάτων ἀπελάσαν πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ Συνδέσμων ἅμα καὶ Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

2. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δὲ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον Ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον, κατηγόμην δὲ παρά τινι κωμῳδιῶν ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ Ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὤμην συντεθραμμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Καττίτερον εἰπεῖν, καὶ Κάττυμα καὶ Πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως δὴ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ Κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότων μοι γραμμάτων, Κίσσαν μου λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἁρπάσαν, Κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου Φάσσαν ἅμα

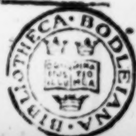
Νήσσαις

Νήσσαις τε καὶ Κοσσύφοις ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἀπήλασα καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἔπειτα Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττόν. ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα, σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν. μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὴν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου Ῥῶ νοσήσαντι. συγγνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φαλναίσαντί μοι τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

3. Τὸ δὲ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον, καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα. αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε Φωνήεντα Δικασταί, τοῦ μὲν λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους. τοῦ Θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος, ἐπὶ τὸ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· τὸ Ζῆτα τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν. τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ Ταῦ; τὸ δέ, ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι τῇ γλώσσῃ. μᾶλλον δέ, ὦ Δικασταί, μεταξὺ

μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων, πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὢ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ! ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δὲ παρεισελθὸν, ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρείαν ἔχειν ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται (τὸ δὲ τλῆμον γάρ ἐστι ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ᾧ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν εἶξαί φασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει. καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν. οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσι ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντες, μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν. ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι, ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΕΛΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER PRIMUS.

Dialogus I.

Cyclopis & Neptuni.

CYC. O Pater! qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus! NEP. Quis verò est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem seipsum *Neminem* vocabat; postquam autem effugit, atq; *extra tela* (ut dicitur) fuit, Ulyssem nominari se aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacensem illum; ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animosus admodum non sit? CYC. Deprehendi in antro, è pascuis domum reversus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atq; ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum fere- *Ulysses Polyphemum excæcavit.*

 bam

bam,visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat,devoravi,ut qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud,sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremò autem somno correptus jacui. Ille vero exacuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eòque tempore cæcus tibi sum, Neptune. NEP. Ut altè nimis dormisti, ò fili, qui non exsilueris, cùm interea excæcareris! Ulysses igitur ille quo pacto effugit ? non enim, sat scio,potuit dimovere saxum à foribus. CYC. At ego amovi ipsum, quo faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores ; extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEP. Intelligo rem, ab illis latuit te clàm se subducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. CYC. convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogâssent insidiatoris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discesserunt. Ità imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi ægrè fuit, contumeliosè objecta-

mihi

mihi calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide, fili, ulciſcar enim ipſum, ut ſentiat, etiamſi cæcitatem oculorum mederi impoſſibile ſit, navigantes certè tamen ſervare vel perdere, penès me eſſe. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu, incredibile non eſt, marinus utiq; cùm ſis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neq; hoc ſuper fidem eſt. Quod ſi autem & ignem te fieri poſſibile eſt, cùm in mare habites, hoc omnino miror, neq; adducor ut credam. PROT. Nè mireris, Menelae, fieri enim ſoleo. MEN. Vidi & ipſe; ſed videris mihi (dicetur enim hîc apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cùm interim ipſe nihil tale fias. PROTE. Et quænam adeò deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat? An non apertis oculis vidiſti, in quàm multa ipſe me transformaverim; Quod ni credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obverſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videarne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Periculo-

culosum est experimentum hoc, Proteu. PRO. At tu, Menelae, videris mihi neq; Polypum vidisse unquam, neq; etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. MEN. Verùm Polypum ipsum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atq; affixus inhæserit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutátq; colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neq; manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc est incredibilius, Proteu. PROT. Nescio, Menelae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atq; aquam fieri.

Dialogus 3.

Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. Laudo, rectè facitis, Delphines, quòd semper hominum amantes estis. Nam & olim Inûs filium in Isthmum portâstis, exceptum à Scironiis scopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo isto Methymnensi, cum ipso ornatu & citharâ recepto, in Tænarum enatâsti, neq; passus es miserè à nautis perdi illum. DELPH. Nè mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex ho-

Sic Arion transvectus.

minibus

minibus pisces facti sumus. NEP. Atq; equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio superatos ità transformavit, cùm deberet captivos solum in deditionem accipere, quemamodum & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin? DELPH. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpè illum ad se accersebat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac conscensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam sceleratorum, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi-ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare me-ipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare tanquam statim omninò moriturus. Ego verò excepto atq; imposito illo, enatavi unà cum ipso in Tænarum. NEPT. Laudo studium erga Musicam tuum: dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultâras.

Dialogus 4.

Neptuni & Nereidum.

Helle ab ariete in mare delapsa.

NEPT. FRetum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, ſed hîc in cognomini pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia à novercâ paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neq; etiam aliàs honeſtum, hîc illam alicubi ſub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quòd paulò poſt eadem ipſa quoq; Ino patietur; & præcipitabitur, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans. NERE. Sed & illam ſervare conveniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eadémq; nutrix illius fuit. NEPT. Non decebat adeò pravam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem ejus, Phryxus tutò vehitur? NEPT. Meritò; Adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quòd inſueta ejus rei erat, conſcenſo vehiculo inuſitato, & deſpiciendo in vaſtam profunditatem perculſa animo, & pavore pariter attonita,

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit. Strabo.

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis ampliùs non potuit, quibus se eousq; sustentaverat, atq; ità in mare decidit. NER. Annon igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

XAN. SUscipe me, ô Mare, gravia passum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei est. Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidenetm illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum occurri, ut aquis involverem illum, quo eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumq; & in Ætna, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm effervescere fecisset, parum abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vi-

déine igitur quo pacto exuſtionibus iſtis deformatus ſim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut conſentaneum eſt: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille eſſet. XAN. An non igitur decebat miſereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat miſereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æſculapii, & Herculis.

Æſculapius, & Hercules de ceſſione contendunt.

JUP. DEſinite, ô Æſculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, o Jupiter, medicamentarium iſtum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim ſum melior. HERC. Qua in re, o attonite, an quod te Jupiter fulmine percuſſit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es Hercules, quòd in Oetà conflagrâ[illegible]i, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atq; ſimilia ſunt quæ uterq; in vità egimus, ut qui ipſe quidem Jovis filius ſim, tantos autem labores ſuſtinuerim, expurgatà vità, devictis beſtiis & de con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum concisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, utile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis: quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semiustulatus corpore utrinq; corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neq; servivi, quemadmodum tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. HERC. Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te diminuto atq; effracto tibi cerebro. JUP. Desinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priori loco accumbat Æsculapius; quippe qui & prior mortuus est.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

MAR. Audistin' Mercuri; qualia nobis minatus sit Jupiter, quàm superba, quámq; absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demit- *Jovis jactantia irridetur.*

tam unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam. Nunquam. enim me deorsum traxeritis.Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subjectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia,quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur,itàpræstantiorem eum esse viribúsq;superiorem,haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum nè pondere quidem vincere queamus,etiam si terram ac mare nobis adjunxerimus,id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui , nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantiâ. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum ? imò apud te solùm id audeo,quem linguæ continentis esse sciebam.Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversùs eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidaret, utq; in omnem speciem sese verterit, idq;cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipse pariter cum fulmine ac tonitru vinctus esset.Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamq;.MER.Tace,bona verba;neq; enim

tutum

tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis,(tuum enim est, ni fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris, Menippum, canem illum, (invenies autem ipsum Corinthi, circâ Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, si satis ea quæ super terram sunt, derisisti, ut huc multò plura derisurus venias. Illîc enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud objici potuit: Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hîc autem, non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè,cum videris divites istos ac satrapas & tyrannos ità humiles & obscuros esse, soloq; ejulatu ab aliis dignosci. Tum quòd & molles & ignavi sunt, reminiscentes eorum quæ in vitâ geruntur.Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacero, & vento

vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. P O L. Facile erit invenire illum ex his signis. D I O G. Visne ut ad ipsos quoq; Philosophos illos aliquid tibi mandem? P O L. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. D I O G. In Universum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neq; de toto contendant, neq; *cornua* sibi mutuo *affigant*, neq; *crocodilos faciant*, neq; hujusmodi sterilia atq; jejuna interrogare, animum instituant. P O L. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. P O L. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. D I O G. Divitibus autem, ô lepidissimum caput; nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid vos ipsos excruciatis, & usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P O L. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæstritæ, quod apud nos neq; flava coma, nec cœrulei nigrive oculi; neq; rubor faciei amplius ullus est, neq; præterea nervi intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantes, sed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hæc ad formosos robustos illos dicere. D I O G.

Etiam

Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentùr, neq; plorent, expoſitâ illis æqualitate hàc, quæ hîc eſt, & quod videbunt, eos qui illic divites ſunt nihilo meliores, quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis hæc ſi videtur, nomine meo objicias molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. P O L. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandàſti, ea illis renunciabo. D I O G. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi ſermones hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NOn poſſumus ferre, Pluto, Menippum, hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. P L U T. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit ? C R O E. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus ; utpote, Midas hîc auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero theſaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem

etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valdè nobis molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditi adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui insuper recordatione illis inhærent, quæ apud superos sunt. Delector itaq; ægrè ipsis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoq; calculo approbas? PLUT. Haudquaquam, verùm nolim vos mutuò discordare. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ità de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc, eòdem sequar ægrè faciendo, cantando atq; irridendo vos. CR. Annon hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis & liberos homines ludibrio habebatis, mortisq; prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè sane, ità facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Nosce teipsum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo Fanis estis donati, vatésq; credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, nostráne culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cum viveretis, ejusmodi quædam portenta ostentâssetis, tanquam futurorum fuissetis præscii, quasíq; prædicere potuissetis si quæ percontarentur. TRO. Menippe, noverit Amphilochus hic ipsi pro sese respondendum esse. Cæterùm ego Heros sum, vaticinórq; si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neq; enim alioqui ista non crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuissem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atq; nos, soláq; præstigiaturâ reliquos antecellere. Sed agè per ipsam divinandi artem, quid tandem est Heros? Neq; enim intelligo. TROPH. Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. MENI. Nempe quod neq; sit homo quemadmodum audio, neq;

neq; Deus, verum pariter utrumq; Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc recessit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

MAR. SUpputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuo aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus Mercuri, nam id definire melius est, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinq; drachmis. CHA. Magna dicis. MER. At per Plutonem, quinq; emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos, MER. Et pro acu ad resarciendum velum quinq; obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos præterea, funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi quid reliquum sit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit

dimiſerit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsâ ſupputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiamſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti iſtius ſolutio. Verùmenimverò priſci illi, Charon, nôſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii pleriq; Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neq; ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neq; ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.
Plutonis & Mercurii.

In hæredipetas, qui ſæpe, antequam captati, moriuntur.

PLU. SEnémne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem captatores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, ſine, ultra eos nonaginta

ginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atq; etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem,& cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo apud se consultent nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustrà hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis, quas per somnium possidebant, mali malè mortui jam huc veniant. MER. Ne cures Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus 13.

Terpsionis & Plutonis.

TER. JUstúmne hoc est, ô Pluto; me quidem è vitâ migrâsse, triginta annos natum, Thucritum verò senem illum plusquam nonagenarium in vivis adhuc esse? PL. Justissimum quidem, ô Terpsio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis exposcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem exspectans, ipsi insidiabaris. TER. Nonne oportuerat, cùm senex sit, nequeátq; suis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpsio, statuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipsum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura statuit. TERP. Proinde hanc ob hujuscemodi accuso ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, senem primò, deinde qui in eâ ætate sequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine oculos lippitudine plenos habet, nihil deniq; voluptatis degustans, & tanquam animatum sepulcrum, à juvenibus deridetur; & contrà, mori optimos atq; robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde est, ac si flumina sursum deferantur. Vel deniq; scire oporteret, quando & senum quilibet obiturus esset, nè frustrà quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici

Expostulatio, quòd plerique senes junioribus supervivant.

dici solet, *Quadriga bovem sæpissimè ducit.* PLUTO. Hæc quidem ô Terpsio; prudentius fiunt, quàm tibi profectò videntur. Verum & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâstis decrepitos cùm amatis, præsertim si liberis sint orbati: inamabiles verò vobis sunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astûs in amando, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: at illi confecti dolore dentibus strident. TER. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm semper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atq; ex ovo pullus aliquis immaturus, subcrocitaret. Itaq; cùm existimarem ipsum quamprimum in sepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne æmuli munerum magnitudine me superarent. Plerumq; etiam præ nimiâ solicitudine insomnis jacebam, singula enumerans, ac disponens. Eáq; etiam

causa

causa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge, ô Thucrite, diutissimè vivas divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens, neq; tu priùs moriaris, quàm hos assentatores cunctos præmiseris. TERPS. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PL. Bono animo sis, ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TERP. Hæc laudo, ô Thucrite, diutissimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

Hæredipeta veneno, quod alteri paraverat, perit.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse cum Diniæ parasitus essem, immodicà ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoq; notus est Ptœodorus ille senex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam? CAL. Illum semper colebam,

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, ſene videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori perſuaſeram, ut ſimul atq; Ptœodorus potum poſceret, (bibit autem abunde) præſentius in calicem injiceret, haberétq; in promptu porrecturus illi. Quod ſi feciſſet, jurejurando confirmabam, me illum manumiſſurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: neſcio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, ſuppoſititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro ſenex ille, quid interim? CAL. Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: Deinde ſimul atq; intellexit, id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, riſit & ipſe. ZEN. Verùm non oportuit ad compendium illud divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ tutiùs, etiamſi paulo ſeriùs.

Dialogus

Dialogus 15.

Cnemonis & Damnippi.

In Hæredipetas.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem*. DAM. Quid ſtomacharis Cnemon? CNE. Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miſer, aſtu deluſus, iis, quos maximè mea cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed iſtuc quinam evenit? CNE. Hermolaum nobilem illum inſigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam, neq; ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt, ut teſtamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille viciſſim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repente atq; inſperatò vitâ deceſſi; tecti ruinâ oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non eſcam modo cum hamo, quin etiam te quoq; piſcatorem ſimul abſtulit. Itaq; technam iſtam in tuum ipſius caput ſtruxeras. CNE. Ità videtur, ideóq; lugeo.

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii.

CHAR. Audite quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, quemadmodum videtis, & carioſa navicula, & quæ undiq; perfluit: quod ſi in alteram partem ſe inclinârit, planè ſubmerſa peribit. Vos autem tam multi ſimul confluitis, multáſq; ſarcinas ſinguli affertis, quibuſcum ſi conſcenderitis, vereor, ne poſtea vos facti pœniteat, maximè vero eos, qui nandi ſunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus eſt, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atq; iſta omnia quæ ſuperflua ſunt, in littore relinquere. Nam ſic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit neminem ex illis recipere, niſi nudus ſit, & ſupellectilem ut dixi, abjecerit. Itaq; ad ipſas ſcalas te ſtatuas, ipſóſq; cognoſcito, & ſuſcipito, nudóſq; ingredi cogito. MERCUR. Recte dicis, atq; ſic faciemus. Quis eſt ille primus? MENIP. Ego Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm recte feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere, ô Menippe vir optime, primúmq; apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ ſummitate, quo omnes poſſis intueri. Verùm quis ille formoſus eſt? CHAR. Charmolaus

ſum

ſum, Megarenſis ille amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulchritudinem, & labia unà cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum, Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis veniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum, itaq; depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed ſuperbiam, ò Lampiche, & faſtum etiam abjice; nam iſta, ſi in naviculam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem, & ſtragulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito. LAM. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus, quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athleta. MER. Certè videris ille eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à me viſum. DAM. Ità eſt, ò Mercuri: verùm accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, o bone vir, nudus es, tantà carne circundatus: itaque exue eam. Nam ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſueris,

ris, ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas & præconia abjicito. DAM. En planè nudus ſum, ut vides, & ſimili cum aliis mortuis ſtaturâ. MER. Sic præſtat levem eſſe, itaque inſcende jam. Et tu, ò Crato, divitias abjice; prætereà mollitiem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorem tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus ſcilicet benè meritus es, publica præconia; ſtatuarum inſcriptiones; & dicas, ne tibi magnum ſepulcrum conſtruant, nam & hæc gravant, ſi in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, ſed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid
τρόπαιον. tibi vis armatus? aut quid iſtud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus eſt. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus & contractis ſuperciliis propter curas, longâ barbâ, quis & ipſe? MEN. Philoſophus quidam eſt, ò Mercuri, imò præſtigiarum & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eáque ridicula, ſub palliolo occulta eſſe. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæſtionum dubiarum, quantum ſpinoſarum diſputationum,

tionum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum disquisitionem? Sed per Jovem, aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem secum habet: neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, opinionem illam, quà existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam resecabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba resecetur. MEN. Nequaquam, Mercuri, sed da mihi serram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, humanior nunc appares, deposito hircino fœtore. Visne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximè. Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quò seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras, scelestè? & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem,

Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu, Menippe, tuam abjice libertatem,& loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt, & planè facilia portatu, & ad navigandum prosunt. Tu verò, Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habent res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, túque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis, ô vos amentes, præsertim tu Philosophe, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non ampliùs tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clàm omnibus circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nónne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra

vocife-

vociferantium? MER. Certè, Menippe verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, sed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt: atq; illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone. Et per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te verò Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus jaces solus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòst audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios transvectabimus. MEN. Fæliciter navigate, o Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.
Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem, noveráſne, o Diogenes? Illum, inquam, ſuprà modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives, Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis cauſâ, cum eſſent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vita decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant, & adulatione ſuperare contendebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi, ex ſomniis, quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum, trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant divini, futurum ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent, medio

dio in cursu, obliquo orto Iapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG. Rectè factum: at nos cùm in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quò nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret hæredem: neq; tu Crates, opinor, desiderabas ut, me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, putà dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neq; enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem, Diogenes: siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure hæreditatis, accepi, ea nimirum multò sunt potiora, multóq; splendidiora, quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antistheni successisse, tibique eas longè etiam majores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria: neq; enim habebant quò facultates ejusmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marsupia deliciis diffluebant. Quo fiebat, ut si quando quis in illos infundat vel sapientiam,

vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illicò perſtillétque, fundo, quod immiſſum eſt, continere non valente: cujuſmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere,dum in dolium pertuſum hauſtam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omniq; vi ſervabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque noſtras poſſidebimus opes: illi ſimul atque huc venerint, obolum duntaxat ſecum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Libyce, præponi par eſt, præſtantior enim ſum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam eſtis? ALEX. Hic eſt Annibal Carthaginenſis: ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quà de re vobis altercatio eſt? ALEX. De præſtantia: dicit enim is ſeſe meliorem quàm me ducem exercitûs fuiſſe: ego verò, quemadmodum omnes ſciunt, non hoc ſolum, ſed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuère, in re militari præſtantiorem me eſſe affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque viciſſim. Tu verò, Libyce, primus verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc me juvat, quòd & hîc Græcam linguam didicerim, ut neq; etiam hac in re Alexander me ſuperet. Porrò illos maximè laude dignos aſſero, qui cum parvi à principio fuere, propriâ virtute ad magnam gloriam evasêre, potentéſq; per ſe ipſi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibuſdam Hiſpaniam primùm invadens, cum ſub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus, atq; optimus judicatus ſum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Heſperios devici. Et cum magnos montes tranſcendiſſem, omnem Eridanum percurri, multáſque civitates everti, & planam Italiam ſubjugavi, & uſque ad ſuburbia Romæ graſſatus ſum; tótq; uno die Romanos occîdi, ut annulos eorum modiis menſurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; Deum me fingens, aut matris inſomnia narrans: ſed me hominem fatebar, pugnabámque contra duces prudentiſſimos & contrà milites fortiſſimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui antequam quiſpiam perſequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, cepítq; à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias ſeſe contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus ſum: quæ cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Libyam navigante, ſtatim parui, méque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atq; hæc egi barbarus cùm eſſem, omniſq; Græcanicæ diſciplinæ expers,& neque Homerum, ut hic, edidici; neq; Ariſtotele ſophiſtà magiſtro eruditus fui, ſed ſolum meà naturà optimâ ſum uſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Quod ſi præſtantior ſit iſte, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan apud Macedones eſt; non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo viro, & Imperatore bono, qui mentis ſententià magis quàm fortunâ, eſt uſus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò, Alexander,quid ad hæc dicis? ALEX. Oportet quidem, ò Minos, homini adeò temerario nihil reſpondere. Sola enim te fama ſatis edocere poteſt, qualis ego Rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipſum ſuperaverim, qui cùm adoleſcens adhuc eſſem, rem aggreſſus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus ſupplicium ſumpſi. At cum Thebas ſubvertiſſem, toti Græciæ terror fui,ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum eſſe, quod pater reliquerat, ſed totum terrarum orbem cogitatione volvens: durum exiſtimans,niſi rerum omnium

nium dominus essem: paucos quosdam mecum agens, in Asiam excercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici: & Lydiam, Ioniam, & Phrÿgiam cepi. Deniq; subjugato quicquid obvium erat, veni Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc, ò Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosq; se transportasse. Atque hæc confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam usq; ad Indos veni, atq; Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non spernendos, Tanaim transiens, magna equitum pugnâ vici: ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me gestarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti concessi, hic autem in exilio apud Prusiam Bithyniæ, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere; quia non virtute, sed malitiâ atque perfidiâ & dolis id peregit, nunquam justi aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ apud Capuam admiserit, cùm meretricibus deditus

vir ille mirabilis, belli gerendi occaſiones voluptatibus prodidit. Ego verò niſi ea quæ ſub Occidente ſunt, parva ratus, ad Orientem me impuliſſem, quidnam adeò magni præſtitiſſem? qui Italiam abſque ſanguine cepi, ac Libyam, omnémque eam oram uſque ad Gades ſub poteſtatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præſertim jam anteà illis perculſis, ac dominum agnoſcentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protuliſſe ſatis eſt. SCI. Nè prius quàm me quoque audiveris. MIN. Quiſnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poſcis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem eſſe me, Annibale autem præſtantiorem, ut qui ipſum victum perſecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iſte videatur, qui cum Alexandro ſeſe comparet, cui nè ipſe quidem Scipio, qui iſtum devici, comparare me auſim? MIN. Per Jovem, æqua dicis, Scipio: quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde poſt illum tu, atque tum, ſi placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipſe contemnendus exiſtat.

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

Irridetur Alexandri superbia, quia mortalis cum esset, divinos tamen honores sibi passus sit exhiberi.

DIOG. QUid hoc rei est, Alexander, itáne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes, nec mirum est, si homo cum fuerim, defunctus sim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, nam si Ammone progenitus fuissem, non obiissem. DIOG. Atqui de Olympiade similia multa ferebantur; Draconem cum eâ consuetudinem habuisse,& in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porrò deceptum Philippum, qui se patrem tuum esse existimaret. ALEX. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu; at nunc video, neq; matrem, neq; Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse.DIOG. Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu sese submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud Imperium reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro, Diogenes,celeriùs enim è vita submovebar,quàm ut esset otium de illo quicquam statuendi,præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.Sed agè, quid rides,Diogenes? DI.

Quid-

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi adepto Imperio adularentur,principémq; ac ducem adversus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim Deorum numerum referrent,ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepeliêrunt Macedones? ALE.Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem;porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atq; inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero, Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantémq; fore ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris? Quin tu spes istas omittis,ô divinissime;neq; enim fas est reverti quenquam qui semel transmiserit paludem, atq; intrà specus hiatum descenderit, propterea quòd neq; indiligens est Æacus,neq;contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim,quo feras animo, quoties in mentem tibi redit,quantâ felicitate apud superos relictâ, huc sis profectus, putà corporis custodibus, satellitibus, satrapis,tum auri tantâ vi,ad hoc, populis qui te adorarant:præterea Babylone,Bactris: immanibus illis belluis,dignitate,gloria:deinde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris,dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares;nunquid hæc te discruciant,

cruciant,quoties recurſant animo? Quid lachrymaris, ſtulte? an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiſcantur, ſtabiles exiſtimares? ALEX. Sapiénſne ille,cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolùm Ariſtotelis facta ſcire, quàm multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit: deinde quemadmodum abuſus ſit meâ illà ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præſtare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipſa ſummi boni pars quædam eſſet: nunc ob res geſtas atq;opes:nam has quoq;in bonorum numero collocandas eſſe cenſebat, nè ſibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præſtigioſus vir ille quidem erat, ac fraudulentus,ô Diogenes: quanquam illud fructûs ſcilicet ex illius ſapientia fero, quòd nunc perinde quaſi ſummis de bonis excrucior, ob iſta quæ tu paulò antè enumerâſti. DIOG. At ſcin' quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ iſtius remedium. Quandoquidem hic veratrum non provenit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterúmq; ac ſæpiùs bibas, atq; eo pacto deſines de bonis Ariſtotelicis diſcruciari. Verùm enim Clitum etiam illum,& Caliſthenem video, cúmque his alios complures raptim huc ſeſe ferentes, quò te diſcerpant,pœnáſque ſumant ob ea quæ quondam in illos commiſiſti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebriùs, ut dixi, bibas.

Alexandri

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

PHIL. Non igitur nunc te filium esse meum inficiaberis, nam si Ammonis fuisses, mortem non obiisses. ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non isthuc, sed me formidàrunt barbari, nullúsque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque faciliùs ipsos Imperio meo subdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es. Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint, non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum, fugientes?

tes? ALEX. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neque per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanos autem fortaſſis ipſe audiiſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfeciſti, eo quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, [Perſicum amictum] induiſti (ut aiunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commiſiſti, quod viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſuprà modum amaſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quod à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritatem non laudas, pater; ut, cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, tótque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander: Non quod non decorum eſſe

eſſe putem vulnerari quandoq; Imperatorem, & in ſubeundis periculis prætentare viam: ſed quòd ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, ſiquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, ſanguine manantem, & vulnus mœrentem, ſpectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præſtigiator, & mendax vates arguebatur, & ipſius Prophetæ, adulatores. Ecquis riſum continuiſſet, conſpicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cùm jam vitâ functus es, non multus eſſe putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectim ſtratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Cæterùm quod ais, Alexander, tibi fuiſſe conducibile, quò facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac ſtrenuè geſtis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere viſus es. ALEX. Haudquaquam de me illud ſentiunt mortales, ſed cum Hercule me & Baccho comparabilem ſtatuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum ſubactum, ego ſolus cœpi. PHIL. Vides ut iſta tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipſum compares: & ut non erubeſcis Alexander, nec arrogantiam dediſcis, nec teipſum cognoſcis, nec jam mortuus ſapis.

Dial.

Dialogus 21.
Achillis & Antilochi.

ANTI. Quænam sunt illa, Achilles, quæ tu Ulyssi jam primùm dixisti de morte, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo, inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atq; vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vitâ præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam usq; senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciebam; itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent: mortuorum autem unus honor est omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt. Sed jacemus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes.

Nec

Nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ angunt, & ob quæ doleo, quòd non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quiſpiam? naturæ namque viſum eſt, ut omnes omninò moriantur. Itaq; par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari. Præterea, vidéſne quot è ſociis circà te ſimus? paulò poſt & Ulyſſes adveniet. Affert autem ſolatium ſocietas in ferendis malis, & quod non ſolus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, ſi quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede ſerviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio eſt: verùm haud ſcio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & veſtrûm unumquemque ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores eſtis, quod tacitè hujuſmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, ſed longè tibi præſtamus: quippe quod intelligimus quàm ſit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo ſuſtinere omnia, conceſſum eſt nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipſos riſui exponamus.

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. QUid ejulas, ô Tantale? aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Uſq; adeò piger es atq; iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero ſi procumbam, refugit enim aqua, ſimul atq; me propiùs admoveri ſenſerit: quòd ſi quando hauſero, orique coner applicare, priùs effluxit, quàm ſumma rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi iſtuc ipſum, quorſum opus eſt bibere? corpus enim non habes? nam illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterùm tu cùm ſis anima, quî poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima, perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopià moriare? At equidem haud video alteros Inferos, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitire, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis, Tantale, &

uti

utì verum tibi fateor, non alio potu videris egere quàm veratro mero; nam diversum quiddam pateris iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusarim bibere, Menippe, si liceat modo. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.
Menippi & Æaci.

MEN. PEr Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæ apud Inferos sunt, omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe. Hîc quidem, quòd Cerberus sit, nosti. Deinde portitorem hunc nosti, qui te trajecit; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs custodem. Etiam Regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuêre. ÆAC. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus qui propius assidet; deinde Ulysses: posteà Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præstantis-

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rapſodiarum tuarum capita humi projecta jacent,ignobilia atque informia, pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxtà ipſum Sardanapalus. Ultrà hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſpontum, & per ipſos montes navibus trajicere affectantem! Qualis verò & ipſe Crœſus eſt? Cæterum, Sardanapalo, quæſo, huic, Æace, permitte ut demulceam caput,inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam Comminueres enim ipſi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterùm viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve, Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique, Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud ſemur habes? PYTH. Non: ſed agè cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hic eſt quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hic fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis: præterea ille Thales & juxtà ipſos Pittacus, & cæteri illi: Septem autem omnes

BIBLIOTHECA·BODLEIANA·

nes ſunt, ut vides. MEN. Læti hi ſunt, Æace, ſoli atq; alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam ſubcinericius panis, hic crebris puſtulis efflorefcens, quiſnam eſt? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obſecro, acciderat, tibi, cur teipſum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Inſania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, ſed inanis quædam gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unà cum ipſis crepidis, cùm dignus minimè eſſes. Veruntamen nihil tibi commentum iſtud profuit, deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterùm Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem eſt? ÆAC. Cum Neſtore ac Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidéſne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi ſunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum iſtum dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt: nam & ſimi omnes ſunt. SOCRAT. Méne quæris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis ſe habent? MEN. Multi juniorum Philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certè ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt, idémque permulti. Cæterùm autem vidiſti, opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Plato ipſe; alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia,

lia, tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res utiq; pertinet: omnes itaq; te admirabilem fuisse virum existimant, atq; omnia cognovisse hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant, MEN. Sed quinam isti sunt circà te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formosos istos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propiùs nobiscum recumbe, si videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœsum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, nè quis mortuorum clàm nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

Dialogus 24.
Menippi & Cerberi.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipse sim canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum huc descenderet? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare

 modò,

modô, verùm etiam humano more loqui si quando velis. MER. Cùm procul adhuc abesset, Menippe, visus est constanti atq; imperterrito adire vultu; perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis qui procul à specûs ingressu stabant, ostendere: verûm simul atque despexit in hiatum, viditq; caliginem hanc, simúlq; ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi; infantium ritu ejulabat, suósque deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnem speciem sese convertens. MEN. Num igitur ille erat sophista, neq; verè mortem contemnebat? CER. Haud verè: cæterùm ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usq; specûs intrepidi sunt ac fortes: porrò intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterùm ego quónam animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intrusi intrastis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Dialogus

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum, ſceleſte. MEN. Vociferare, ſi quidem iſthuc tibi voluptati eſt, Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habet. CHA. An eſt quiſpiam, qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quiſpiam prætereà, equidem ignoro, ipſe certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem, impuriſſime, ni reddas. MEN. At ego illiſo baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratis tranſvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, ſiquidem futurum eſt, ut etiam defunctorum nomine perſolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo quînam auferas? CHA. At tu neſciebas quid tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verùm non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuiſſe tranſvectum? MEN. Haud gratis, ô præclare, ſiquidem & ſentinam exhauſi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Iſta nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neq; enim fas eſt ſecus

 fieri.

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN. Lupinum ſi velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſens, & ſolus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum tranſvexeris? planè liberum, cuiq; nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui ſi unquam poſthac te recepero—MER. Si receperis? ò præclare, bis quidem recipere non poſſis.

Dialogus 26.
Diogenis & Mauſoli.

DIO. O He tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primùm regni nominè, ô Sinopenſis: quippe qui Cariæ imperaverim univerſæ, præterea Lydiæ quoq; gentibus aliquot: tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim, Miletum uſque pervenerim, pleriſq; Ioniæ partibus vaſtatis. Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremò, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo poſſidet, neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis pulcherrimo è ſaxo ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis, adeò ut vel fanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium, ais, ob formam, atque ob ſepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formoſe Mauſole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeò ut ſiquem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus, haudquaquam dicere potis ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda: ſiquidem utraq; pariter tum calva, tum nuda, utrique dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimis ac ſurſum hiantibus deformati. Cæterùm ſepulchrum ac ſaxa illa pretioſa Halicarnaſſeis forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ cauſa oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, niſi forſan illud commodum vocas, quòd plus oneris atq; nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itáne nihil illa mihi conducunt omnia, planéq; pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; illi quidem de ſuo illo monumento, quod eſt in Halicarnaſſo, memorabit, ab uxore Artemiſiâ

miſiâ atq; ſorore parato;contrà Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit,nunquid habeat ſepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carωn abjectiſſime,celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.
Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce, profectò, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic,Menippe,an non tibi videor formâ præſtantior? MEN. Imò quinam ſitis, priùs arbitror indicandum;nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites? Nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans:quin ego faſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitro. Jam verò tempus eſt uti pronuncies, Menippe,utrùm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia: porrò cal-

varia

varia hoc uno inſigni à Therſitæ calvariâ dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, quâ ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem ſomnia mihi narras: at ego ea ſpecto quæ video, quæque tibi adſunt in præſentia; cæterum iſta nôrunt qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formoſior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quiſquam alius formoſus hoc loco: ſiquidem apud Inferos æqualitas eſt, pareſque ſunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

MEN. EQuidem inaudivi, Chiron, te Deus cùm eſſes, tamen optâſſe mortem. CHI. Vera iſta audîſti, ô Menippe, planéque mortuus ſum, ſicuti vides, cum mihi licuerit immortalem eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucémque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam ſimplex, ſed varium quiddam eſſe arbitror. Verùm cum ego ſemper

per viverem, iisdémq; fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omninò in permutando posita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud Inferos habes, posteaquàm ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter, Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Prætereà neq; sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neq; esuriendum; sed èjusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi-ipsi contradicas, néve eòdem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibúsque rebus utendum erat; cùm hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium, at deintegrò tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq; hinc quópiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, uti sapiens cùm sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, boniq; consulas quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Dialogus 29.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

DIO. OCium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare cur non, obsecro, imus deambulatum rectà ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos qui descendunt, quinam sint, & quid quisq; eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spactaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare: quosdam autem ægrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullà necessitate aut commodo suo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DIO. Expone, Crates: videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse. CRA. Cùm alii multi nobiscum decsendebant, tum verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat, identidem vocando, sibique ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transîsset, ac illa loca circa Eleutheras deserta, ac bellis vasta-

ta peragrâsset, non amplius quàm duos servos secum adduxisset, idq; etiam cùm phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonestâ) graviter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebátque sibi equum suum adduci. Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo divertit: ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & insidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CRAT. Facillimè, Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, in genu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat: quo mox præ furore ac vehementiâ cursûs seipsum transadigente, eâdem hastâ etiam Arsaces per inguina utrinq; ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cùm non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verum-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátq; eques huc descendere. Orœtes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus: quippe qui neq; stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, utpostquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usq; portavit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descendebam, neque admiscui meipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant: ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum jugulàrat; Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus suprà modum, ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea

tea nôram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damid quidem accusanti filium, Non injusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90. natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, & non potius teipsum? qui hostes quidem haud unquam perhorrueris, sed te ultrò periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis; à puellâ vero vulgari illâ, fictisq; lachrymis ac suspiriis, generosus ipse tu captus fueris. Nam Elepsias quidem ipse sese accusat ob nimiam stultitiam, quòd pecuniam videlicet custodierit hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atq; à longè contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesq; lachrymantes, præter recèns-natos istos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præsertim cum senex huc adveneris? Eccubi Rex fuisti? MEND. Haudquaquam. DI. Verùm satrapa? MEND. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuisti, ideòq; malè te habet

habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultrà modum egenus ac pauper, liberis carens, & prætereà claudus quoq; & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cùm talis esses? MEND. Certè quidem; dulcis enim erat lux: mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex & juveniliter te geris erga necessitatem: & hoc, cùm sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt, quos decebat ipsam mortem etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nósq; omnes membratim concidere putâsti, quid Ulyssem accusas? Ac paulò antè neq; aspicere ipsum voluisti, cùm venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteriisti. AJAX. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi

hi furoris hujus autor extitit, ut qui solus mecum pro armis judicio contendere ausus fuerit. AGA. An verò dignum censebas te, qui absque adversario, absq; pulvere, ut dicitur, superares omnes? AJAX. Quidni? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectâstis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laertæ filius, quem ego sæpè in summo periculo servavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, ô generose, Thetim, quæ cùm tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulyssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratià etiam nostrûm quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te posteà, & hoc, Trojanis ipsis judicibus. AJA. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus 31.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipitetur; ſacrilegus autem ille à Chimæra diſcerpatur; Tyrannus verò iſte, Mercuri, juxtà Tityum in longum extentus, arrodendum & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elyſium, inſuláſq; beatorum habitate, pro iis quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuò nunc audiam? An non convictus es, Soſtrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui, ſed vide num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum, ſi modo id juſtum eſt, pro merito quemque ſuo pœnam rependere. SOST. Attamen reſponde mihi, ô Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps in cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parca ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt.

sunt. SO. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cùm non possit illi contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratià, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. SO. Rectè sane, o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse, aurum vel argentum afferens, utrínam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. Ei qui misit, Sostrate: nam ille qui attulit minister tantum fuit. SO. Vidésne igitur, quam injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuêre. MI. Multa, o Sostrate, & alia videas licet, minimè secundùm rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequêris, quandoquidem non prædo solum, verùm etiam Sophista quidam esse videris. Solve ipsum, Mercuri, néve deinceps ampliùs puniatur.

puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes ſimilia interrogare doceas.

Dialogus 32.

Menippus, ſeu Necyomantia.

Menippus, Philonides.

MEN. *SAlve atrium, domûſq; veſtibulum meæ. Ut te lubens aſpicio, luci redditus!* PHIL. Nónne hic Menippus eſt, canis ille? Non herclè alius, niſi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid ſibi vult habitus hujus inſolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve, Menippe. Unde nobis adveniſti? diu eſt quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relictis manium ſpecu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul.* PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vita functus eſt, revixítq; denuò. MEN. *Non, ſed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam cauſa tibi fuit novæ hujus atq; incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa me incitavit, atq; audacia, Quàm pro juventa, haud paululùm impotentior.* PHIL. Siſte, ô beate, Tragica, & ab Iambis deſcendens, ſic potiùs ſimpliciter eloquere, quænam hæc veſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neq; jucunda, neq; delectabilis ſit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras,
Conſulerem manes ut vatis Tireſiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos conſarcinatis verſibus. MEN. Nè mireris

reris, amice, nuper enim cum Euripide atq; Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices! Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt, revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, o Menippe, per Jovem: nè invideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum, & initiatum præterea sacris, edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën ferventes abstrusum —

2. PHIL. Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux: deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras ??

dendi

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum; adhæc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones & fratrum, sororum nuptias: hæc mehercule omnia bona pulchráque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hîc leges rursus jubentes audio Poëtis apprime contraria: neque videlicet adultera committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicâssent. Neque rursus legum-latores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui Philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberet uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans, ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in *flammam*

flammam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter observans, summam reperi ignorantiam, omniáq; magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere: in eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omninò laborare, corpúsque siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper affectum, contumeliisque obnoxium assiduè, Hesiodi sedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earúmque possessionem indifferentem putare. Alius contrà, bonas ipsas etiam divitias esse pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam: & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum, de contrariis unusquisq; cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contrà quicquam hiscere potuerim: atq; id, cùm tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidáq; sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Prætereàquod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter obser-

observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptı́sq; summoperè pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes: omnia deniq; nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes fermè palàm incessebant, clanculùm verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hàc quoq; spe frustratus, magis adhuc ægrè molestéq; tuli. Aliquantulum tamen indè memet consolabar, quod unà cum multis & sapientibus & celeberrimis viris ipse insipiensq; essem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tutò deducere, ac rursus indè reducere. Optimè ergo me facturum putavi, si cum horum quopiam descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eóq; perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) quæ vita sit optima, quámq; sapientissimus quisq; potissimùm elegerit. At statim quidem exsiliens quàm poteram celerrimè, Babylonem rectà contendi. Quò cùm venio, diversor apud Chaldæorum quendam hominem certè sapientem, atq; arte mirabilem, comà quidem canum,

admo-

admodúmque promissâ barbâ venerabilem: nomen autem illi fuit Mitrobarzanes. Orans igitur obsecránsque vix exoravi, ut quâvis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens vero me vir, primum quidem dies novem ac viginti cum Luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manè Solem orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est invocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens, rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha: lectus verò in herba sub dio fuit. At postquam jam præparati satis hâc diætâ sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterſit, facéque lustravit ac squillà, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, reciprocantem: ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem: ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyrâ. Jussit præterea ut

nomen

nomen ſi quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, ſed Herculem, aut Ulyſſem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim cauſam aut habitûs, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perſpicuum id quidem eſt, ac neutiquam arcanum. Poſteaquam enim iſti ante nos ad Inferos olim vivi deſcenderunt, putavit, ſi me his aſſimularet, fore ut facilius Æaci cuſtodias fallerem, atq; nullo prohibente tranſirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emiſſus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingreſſi, in receſſum incumbimus. Parata ſiquidem ab illo fuerant, cymba, ſacrificia, mulſa, & in id myſterium deniq; quibuſcunq; opus erat. Imponentes ergo omni apræparata, ità jam & ipſi.

Ingredimur triſtes, lacrymiſque implemur obortis.

Atqui aliquantiſper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati ſumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque tranſmiſſo, in regionem quandam pervenimus ſolam, ſylvoſam atque opacam, in quam deſcendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam ſanguine conſpergimus. At Magus interim accenſam facem tenens, haud ampliùs jam ſummiſſo murmure, ſed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones ſimul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelſámq; Proſerpinam: ſimúlq; polyſyllaba quædam nomina bar-

bara

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta.

Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.

Ac protinus quidem Inferorum patebant pleraque lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovítq; sese. At cum ego lyram celerrimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus: usq; adeò, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, tránsq; vexit libens: tum exeuntibus quoq; nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes; ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undiq; mortuorum stridulæ nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio

lio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Seorsim autem divites, ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atq; admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbras nè] unquam istas nôsti, quas opposita soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP. Hæ nos igitur cùm primùm functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, & sanè quædam ex his dignæ admodùm fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegebat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastúmq; detestatus; quippe qui non meminissent, mortales ipsi cum sint, sese bona quo-

que mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicarer nimis quàm delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantoperéq; fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusíq; à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexterámve porrigens permitteret osculandam. Illi verò audientes ista, molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejusq; plurimùm ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi, o amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ; Cerberus lacerat, & Chimæra dilanitur cruciabantúrque pariter omnes,

omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici: & jam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, noſtróq; subtrahebant aspectui: aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectéque faciebant. Atq; hi quidem quàm olim putas onerosi fastuosíq; in vitâ? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquievissent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoq; quæ fabulis feruntur aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmq; graviter affectum Tantalum: genitúmq; terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsq; ibi semideos, heroïdásq;, & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsq; dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atq; (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hoc potissimùm ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verùm dignoscere quemlibet haud proclive fuit: adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atq; ignobiles, nullúmq; servantes ampliùs pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum

orbes transpicerent, dentésq; nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt, inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullísq; unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur, cui præsit, ac disponat quæq; Fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos varióśq; cuiq; habitus accommodans. Alium siquidem Fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit: hunc formosum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumq; in mediâ quoq; pompâ demutat, utq; perpetuò eodem sint ordine cultúq; progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato; Crœsum quidem coëgit servi captivíq; vestes induere: Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat: & aliquantisper quidem eo cultu permittit uti. Verùm ubi jam pompæ tempus præteriit, apparatum quisq; restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit, efficitur nihilo à vicino differens. Quidam tamen

BIBLIOTHECA ... IANA

men ob inscitiam, cùm suos Fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atq; indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scenâ quoq; vidisse te plerumq; puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modô Creontes, modò Priami fiunt,aut Agamemnones. Idémq; (si sors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quisq; auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atq; humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur.

10. PHIL. Dic mihi, Menippe, isti qui magnificos altósq; tumulos habent super terram & columnas, imagines, titulos, nihilóne sunt apud Inferos plebis quibuslibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum, dico, Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desiisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abjectus est in reliqua mortuorum turbà delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd imposito tanto pondere labo-

rat magis, & premitur. Nam cùm Æacus, ô amice, locum cuiq; metitur (dat autem cui plurimum, haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, seséq; ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapásq; vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes: & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atq; in faciem cædantur, perinde atq; vilissima mancipia. Itaq; Philippum Macedonem conspicatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios prætereà multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes, videlicet, Darios, ac Polycrates.

11. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penéq; incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientûm alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnésq; redarguit: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæq; Phrygio, atq; aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinus cubans ut plurimùm cantat, asperâ nimis atq; injucundâ voce illorum

lorum ejulatus obſcurans, adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutandâ ſede deliberent.

12. PHIL. De his jam ſatis quidem: * — cæterùm quodnam illud decretum eſt, quod initiò dixeras adverſus divites eſſe ſancitum? MEN. Benè admones, neſcio enim quo pacto, cùm hâc de re dicere propoſuiſſem, ab inſtituto ſermone procul aberravi. Dum igitur ibi verſabar, magiſtratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conſpiciens ergò multos concurrere, commiſcens meipſum mortuis ſtatim, & ipſe unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata ſunt igitur & alia multa: poſtremò de divitibus negotium. In quos poſteaquam plurima fuiſſent objecta, violentia, ſuperbia, faſtus, injuriæ, aſſurgens tandem ex populo Primas quidam, hujuſmodi decretum legit. * *P. 66.*

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopéſq; omni modo deſpectui habentes; viſum eſt Senatui populóq; ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis ſceleratorum corporibus luant, animæ verò ſurſum remiſſæ in vitam, in aſinos demigrent, donec in tali rerum ſtatu quinquies ac vicies decem annorum millia tranſegerint, aſini ſemper ex aſinis renati, onera ferentes,

 atq;

atq; à pauperibus agitati: deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc ſententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Maniceniis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, ſcivit plebs, adfremuit Proſerpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi ſtatuunt, authentieáq; fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujuſmodi. Tum ego ſtatim, cujus gratiâ veneram, Tireſiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, ſupplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò ſubridens (eſt autem ſeniculus quiſpiam cœcus, pallidus, voce gracili) O fili, inquit, cauſam tuæ perplexitatis ſcio à ſapientibus iſtis profectam, haudquaquam idem invicem iiſdem de rebus ſentientibus, verùm haud fas eſt id tibi proloqui, ſiquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule: ſed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipſo cœcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima eſt*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab inſipientia ceſſans alta cogitandi, & fines & principia inſpiciendi, & vafros hoſce ſyllogiſmos deſpuens atque id genus omnia nugas æſtimans, hoc ſolùm in tota vita perſequere, ut præſentibus bene compoſitis, minimè curioſus, nullâ re ſolicitus, quam plurimùm potes, hilaris vitam ridenſq; traducas.

14. Hæc

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur, ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem, quippe, facilémq; tibi monstrabo semitam: & me protinus adducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuéq; ac velut per rimam influens lumen: Illud, inquit, Trophonii templum est, atq; illac ad Inferos è Bœotia descenditur: hâc ascende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavisus, salutato Mago, difficulter admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 33.

Charon, sive Contemplantes.

MER. QUid rides, O Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem advenisti, non admodum assuetus Superûm rebus interesse? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neq; enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem à nave abesse liceret in lucem ascendi, ac

mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cùm sim, sat scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singuláq; demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. MER. Non est otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est: ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo dejiciat cœlo: nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. CHA. Despicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabulares: ego vero quantumvis senex, remigium agens duplex, solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissime Mercuriole, nè me deseras: sed ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu

per

per caliginem titubant, ità rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ò Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi causa existet, adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principiò ergo ut omnià singulatim & ex amussim conspicias, frustrà labores, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove: tibi verò quò minùs mortis munia peragere posses, fuerit impedimento: neq; non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm qua via ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris: ego verò peregrinus cùm sim in terra, quid rerum hîc agatur, nescio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas prospicere. Cæterùm si in cœlum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit

rit excelſum aliquem montem diſquirere. CHA. Noſti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi convenire viſa fuerint, facito. Ego verò, ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo, per omnia tibi jubenti obſecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipſe enim quid facto opus ſit, ſciero: ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti, non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion: quòd arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adoleſcentuli, cum impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in

Deorum

Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipsi eâdem viâ ædificamus, montem monti agglomerando, quò videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum? CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires suffecerint ad loco-movendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER. Quidni, O Charon? an tu nos abjectiores, magisq; imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm simus Dii? CHA. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non injuriâ; imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis versatus. At egregius Homerus, duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congestis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigiosa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cœlum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audîsti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipséq; se oneri, tantisper dum ille interquiesceret, supposuerit. CHA. Audio sanè hujusmodi: an autem vera sint, tu & poëtæ videritis. MER. Verissima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi sapientes ementirentur? Itaq; primùm Ossam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit, & ipse architectus Homerus:

——— *at super Ossam Pelion arboribus densum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus? Agè, hâc mole conscensâ despiciam, num aut hæc faciant satis, aut plura super-

struere

ſtruere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæremus adhuc in ipſa cœli radice. Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur: Ab occidente verò non ampliùs quàm Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione, ea ſolùm, quæ Iſtro adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum apertè. Quare, ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremò omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus, ipſum tenuius fragiliúſque reddamus, ità ut tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiemur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum cònſcendam. Benè habet, cuncta jam conſpicio: & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ò Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. Si ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verùm hâc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cum & tu ſuperâris. Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis, intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem

paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad hæc, homines admodum exiles,& horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede movimus Parnassum unà cum Castalia, tum & Oetam cæterósque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non urbes solùm, neq; montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipsos, tum quæ faciant, quæq; loquantur, exaudire:haud secus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris.Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximé. Atq; interim dum hæc diceret, tegula quædam, nescio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi ergo hominem, ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quò magis audiam magisque videam, descendendum mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam & huic malo remedium invenero, atq; incantatione quâdam ab Homero acceptâ, videndi aciem acutissimam tibi vel brevi reddidero. Ac posteaquam pronunciavero carmina ipsa, memor sis non ampliùs hallucinari,

hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CHA. Dic solum. ME.

Dimovi nubem, visum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoscas quæ sint homines ve
Deive.

CHA. Quid est? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum; cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primùm me velim doceas, mihiq; percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantià abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta tùm sis,& cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cùm illum vità jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent.Porrò tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus,carminum vi impulsus Neptunus,& nubes convocavit,atq; tridente velut torynâ (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum.) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tùm aliis multis turbis universum miscebat mare, adeò ut parum abfuerit quin tempestas, quæ unà cùm densa caligine imminebat,navem nobis subvertisset. Tum ergò & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, & Cyclopi. MER. Non ergo

difficile

difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi,

Crassus & ille quis est, vir magnus, conspicuusque,
Vertice sublimi, atq; humeris latissimus amplis?

MER. Milo Crotoniates hic est athleta: applaudunt autem ei Græci, quod taurum sublatum solus per medium ferat stadium. CHAR. At quanto justiori causâ, ô Mercuri, ipsum me laudibus eveherent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictissimo adversario luctâ superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget quâ cruris implicandi ratione sit dejectus: tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quod taurum gestàrit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ità multo post exhibiturum, quando videlicet nobiscum navigans ne culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici potest? MER. Cyrus, o Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios

os nuper de vicit,& Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Crœso superato imperium habeat in omnes. CHA. At Crœsus ubi tandem ille? MER. Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa, Sardeis illæ. An non Crœsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus quâ de re verba faciant? CHA. Volo, O Mercuri. CROES. O hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet, & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellectilem pretiosam: dic mihi, quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris, CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono sis animo, nihil ingenerosum, O Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hic dicit: qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excesserunt. CROES. Esto, & habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOLON. Tellus Atheniensis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patriâ obire non recusavit. CROE. Ego verò, O scelus, non tibi videor felix esse? SOLON. Nondum, O Crœse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectissimus

mus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usq; feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd nostrî non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes.

6. Sed quinam illi, quos Crœsus emittit? aut quid humeris gestant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò post peribit. Est enim ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud est aurum splendidum scilicet, quódq; subpallidum refulget rubore: nunc enim, cùm antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primùm video. MER. Hoc celebre illud est Nomen, cujus gratià tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratià bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuriæ, quot cædes, quot vincula, quámq; longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes? CHA. Propter hócne, O Mercuri, quòd parùm ipsi æri præstat? Nam æs novi, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ità ut dicis, O Charon. Verùm æs, quia magna est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam

dam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Crœsum ipsum, tùm verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœse, putásne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat. CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœse, si Deos, cum fortè desiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: Ferrum in Lydia nascitur? CR. Non admodum. SO. Potioris ergo rei indigi estis. CR. Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præstantiores, an qui servant, an qui servantur? CROE. Qui servant profectó. SOL. Ergo si, quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureósne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro sane, ferro. SOL. Et si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum

ad

ad Persas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; sed sive æs sive aurum dicâris, aliis sanè futuram prædam ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò pòst Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogum oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audivi, in quibus & hæc erant scripta: *Crœsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illà necari.* Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Jovem. MER. Tomyris est, quæ suà ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet,

ac

ac ubi mille modis errârit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insaniâ correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit, quem corona adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septâ, regis se nomine jactat? MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Mæandrio Orœtæ Satrapæ proditus, in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit: nam & hæc nuper ex Clotho, audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quò se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur; nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porro, quod ad me attinet, quemcumq; horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neq; regium capitis tegmen, neq; lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidésne vastam, quan-

dam

dam multitudinem, atque ex hâc alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiscuam,& vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conspicio apum examinibus similes,in quibus proprium quendam peculiarémq; habent singuli aculeum, quo sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipsis, velut crabrones, agúntq; feriúntq; imbecilliorem. At agmen illud quod ex improviso illos circumvolitat, quinam sunt? MER. Spes, O Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atq; id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ est permista, atq; per Jovem,in eàdem cum ipsis Republicà degit odium, ira, æmulatio: tum & imperitia,hæsitantia,avaritia.Porrò metus & spes ipsos supervolitantes,ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit; hæ autem supra caput in altum vergentes, ubi quispiam apprehendere conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis: quod ipsum & Tantalum apud inferos ab aquà pati vides. Quod si aciem intenderis; conspicies in alto, & Parcas ipsas ex penso singulis adnere tenuia quædam fila, quibus universum mortalium genus subnixum dependet. Videsne quasi quosdam araneorum nexus ab ipsis fusis in singulos demissos? CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuiq;

cuiq; è ſublimi innexum : hoc quidem illi, illud verò alii. MER. Rectè vides, ô portitor. Nam ab ipſo fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atq; hunc hæredem fore ejus, cujuſcunq; filum fragilius fuerit, rurſus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo ſuſpenſos ? Atq; hic quidem ex ipſis in altum ſubtractus, ſublimis eſt, verùm paulò pòſt : ubi ponderi tanto ſuſtinendo non amplius par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit ſtrepitum. Alius autem qui paululùm tantum à terra fuerit ſubductus, tametſi cadat, citra tamen ſtrepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipſi audiant vicini. CHA. Nimis quàm ridicula hæc ſunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem ullis pro dignitate conſequi poſſis, quàm ſint ridicula, maximè ardua illorum ſtudia, & quòd nonnunquam interea dum multa ſpe aluntur, intereunt, ab optima ſcilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & miniſtri, ut cernis, admodum ſunt multi; putà febres, tum frigidæ, tum fervidæ (Latinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quoq; atq; tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum ſubit, tantiſper ſanè, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At ſi quando ſuâ ſe ſpe falſos ſenſerint, tum illud *ohe* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *heu mihi*. Quod ſi jam indè ab initio ſecum

per-

BIBLIOTHECA·BODLEIANA

perpenderent, mortales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentiùs, circumspectiúsq; vitam ducerent, & cùm emoriendum esset, minùs angerentur. Nunc autem quia præsenti rerum statu usuros se perpetuò sperant, cùm minister aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quòd abstrahendos se à bonis præsentibus nè spectârint quidem. Sedenim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando, operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram: ipsum autem se cùm jam fastigium imposuerit, discessurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser nè semel quidem in ea cœnet? Ille vero qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor pepererit, ideòq; convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si præsciret puerum septem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferritam immodico? Verùm in causa est, quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia. Vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neq; novit quo funiculo quámq; tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias,

qui tamen antequam ipſis frui liceat, ab imminentibus,quos dixi,tum nunciis,tum miniſtris avocantur. CHA. Video iſta hæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

11. MER. Quinetiam ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet,introſpiciat quiſquam diligentèr, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot adulationibus miſeri illi involvuntur.Prætermitto & luctus,& morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo,cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ verò diutiùs durant, atq; aliis ad ſe coactis vehementèr inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem. Tandem & hæ diſſolvuntur omninò, pereúntque. Neq; enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, ſinguli flatu tumeſcunt,ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremò alii

Homo bulla.

quidem

quidem momentaneam, móxq; deficientem sentiat inflationem, alii verò priùs deficiant, quàm omninò constituantur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis similes.*

12. CHA. At tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque; cùm tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando, eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans; O stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neq; enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire; domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum transire manus, sempérq; dominum mutare. Hæc atq; ejusmodi alia, si, unde exaudiri possim, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? *Commonitio Charontis.*

MER. O beate, nescis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit; adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas; tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac sociorum aures Ulysses, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quínam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atq; in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA. Vel illis ergò solis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ semoti, rideant quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipsis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odiosi sunt, eo quòd istorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generosi vos, tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in quæ cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, sepulchra hæc vocant; cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverúmq; custodiæ. CHA. Quid ergò saxa illi

ii coronant, unguentóq; inungunt? alii præ tumulis conſtructo rogo, ac fovea effoſſa, ſumptuoſas illas exurunt cœnas, & vinum mulſámq; aquam (quantum conjecturis aſſequi poſſum) in ipſas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt, pertineant. Verùm illis perſuaſum eſt, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunq; liceat, circum nidorem ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulſam. CHA. Illos adhuc bibere, vel eſitare, quarum calvariæ ſunt aridiſſimæ? Atqui ridiculum eſt me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipſos deducas, probè noſti an ubi ſemel terram ſubierint, denuò velut poſtliminii jure ad ſuperos remeare queant. Quin & ipſe maximè ridicula paterer, tot negotiis occupatus, ſi eos trajiciendo non deducere ſolùm, ſed reducere oporteret, ſi quando vellent bibere. O Stulti, quæ eſt hæc amentia? Non ſcitis, quàm latè diſtantibus finibus viventium, & mortuorum res ſunt ſejunctæ, quoq; pacto ſe res habeant apud nos, Ubi

Mortuus eſt æquè, tumuli qui neſcit honorem,
Et qui ſortitur ſpectandi funera ſaxi.
Atqui honor unus adeſt, & regi Agamemnoni, & Iro,
Therſitæ, & ſimilis Thetidos formoſus Achilles.
Unde jam pariter ſiccæ nudæq; pererrant,
Aſphodeli campos confracto vertice cunctæ.

MER. Papæ! quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situm est, illic Trojanum est Sigæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœtæo. CH. Non magnifica, neq; insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum; nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MEN. Ninus quidem, O Portitor, jam est eversa, ità ut nè vestigium ejus sit reliquum, neq; ubi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ità multò pòst & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me sanè commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur: & quod longè mirabilius, solidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipsius in Argo nè monumentum quidem reliquum appareat. CHA. Vah, quæ laudes, Homere, quámq; superba nomina:

Non homines tantùm, verùm & urbes & propè cuncta morti obnoxia esse.

Ingens

Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum structæ bellè Cleonæ.

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re se mutuò cædunt? MER. Argivos vides, & Lacedæmonios, O Charon, atq; semimortuum imperatorem Otryadem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem. CHA. At pro quo eis est pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud sciunt se etiamsi nunc quisquam eorum totam Peloponnesum possideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alii colent, sæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulso. MER. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, regrediamur; ego quidem quò sum ire jussus, tu verò ad navem. Equidem paulò pòst veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè fecisti, O Mercuri, atq; in eorum album adscribêris, à quibus beneficio me affectum perpetuò me agnoscam; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm sum adjutus. O qualia infelicium hominum studia! Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, prælia: Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORUM
LIBER SECUNDUS.

Dialogus I.

De Somnio, seu Vita Luciani.

DEsieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adolescens, cùm pater unà cum amicis consilium capiebat, quámnam artem potissimùm mihi discendam proponeret. Pluribúsq; igitur videbatur Humanitas, seu literarum studium, & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, deniq; & fortunâ quâdam indigere; nostras autem res cùm parvas esse & modicas, tum verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neq; necesse haberem adeò ætate jam provectus, domi deq; paterna mensa vivere: sed non multò post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse

eſſe me,referendo domum ſemper aliquid ab arte quæſitum. Alterius itaque conſultationis caput propoſitum eſt, quænam ars & optima, & ad diſcendum facillima, & homine libero maximè digna foret:deinde & minori ſumptu, atq; inſtrumento egeret, multum autem & ſufficientem quæſtum ſuppeditaret.Proinde alio aliam laudante, prout quiſq; animo affectus,aut uſu expertus erat, pater ad avunculum aſpiciens (aderat enim is quoq; ſtatuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, eſt, aliam artem prævalere, te præſente. Sed hunc (méq; demonſtrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compoſitorem ac ſtatuarium nobis eſſe:poterit enim & hoc natura,ut ſcis præditus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater,ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum,per Jovem, & homines fingebam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere ſolebam ; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoq; tum in parte laudis ducebantur : Atq; adeò bonam ex eo ſpem de me omnes concipiebant,ut qui brevi adeò artem hanc ſecundùm fingendi illam facilitatem perdiſcere poſſem.Igitur ſimul atq; idonea dies videbatur eſſe auſpicandæ artis,ipſe tradebar avunculo,non admodum, per Jovem, iniq; aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculpere, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cælum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti, qui benè cœpit habet.* Cæterùm duriùs impingente me præ imperitià, tabula frangitur; Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atq; initiavit me, ità ut mox in lacrymas prœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continuéq; ululando, & lacrymis oculos opplendo, commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiámque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens, quòd invidià quâdam ista fecisset avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum, totámque noctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula puerilíáque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant.

Nam,

Nam, ut juxt- , Homerum dicam, *Venêre mihi divino somnia nutu, almam per noctem*, ità c- ,ara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate , distarent. Adhuc igitur etiam pòst t- ,antum temporis intervallum, & habitu- ,s eorum, quæ mihi tum apparuêre, in- oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi i- ,nsonat: adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diversum, utraque ad se videlicet, violentè admodum & validé. Parùm itaq; abfuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademq; me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabántq; mutuò sese: hæc quòd me suum videlicet illa possidere vellet, illa verò quòd hæc frustrà aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & squalidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppletâ, qualis & ipse avunculus esse solebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honestà, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum conversandum mihi putem, sententiam ipse feram. *Somnium, seu visio Luciani.*

3. Ac prior quidem dura, atq; virilis illa sic cœpit; Ego, chare puer, Statuaria sum, ea quam tu here discere cœpisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) *Statuariæ Verba.*

materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principiò generosè educaberis, humerosq; habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas atq; externas hinc abibis, relictâ patriâ atq; domesticis tuis, neq; etiam ob verba & orationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò adverseris corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: prætereà Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaq; nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoq; fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc atq; etiam his plura balbutiendo, & pleraq; barbarè pronunciando, dixit Statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultrà memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego vero, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus

turus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neq; amicis in judiciis auxilio eris, neq; inimicis formidabilis, neq; etiam inter cives beatus, sed hoc solùm, opifex videlicet quisquam, & ex multâ atq; promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, & in summa, leporis quandam vitam agens, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráq; & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex, manibus laborans, & iisdem victum quæritans censeberis. Contrà autem si mihi obsequaris, principiò tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum desideriô. Hæc enim verè syncera sunt animi ornamenta.

menta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam, vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa, omnia quæcunq; seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio cujus filius, qui de arte adeò illiberali nescio quid consultas, haud ità multò post nimiùm felix nimiúmq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloriâ celebraberis; illorum etiam qui divitiis ac genere antestant, in te animis ac oculis conversis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus verò & primo in consessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atq; conspicuum reddam, ut eorum quoq; qui te aspicient, quisq; proximè astantem leniter impellens & commovens, digito te demonstret, atq; *Hic est ille* dicat. Jam siquid studio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atq; si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus

quidam

quidam immortales redduntur, id quoq; tibi dabo: Nam postquam ipse ex hac vita decesseris, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides, cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistæ cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerit, simul atq; primum intelligere cœpit meliora, relicta illa, transfugit ad me; nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam quam ex dicendo consequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem; tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes servilem, vectes præterea, scalpra, & id genus cætera sculpendi cædendiq; instrumenta in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur: de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc

5. Adhuc igitur dicente hæc illà, non expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli;& relictâ deformi & operatrice illa, transivi ad Humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relictâ illâ, principio quidem indignè ferebat, complodebátq; manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem, quemadmodum Nioben audimus,ità hæc quoq; diriguit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, nè miremini;somnia enim mirifica sunt,& mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, Proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè judicâsti. Veni igitur, & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatùr) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit: ego verò ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usque ad occidentem, urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram: quanquam non amplius meminí quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione

me

me prosequebantur, & quasi deducebant. Porrò ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâsset, reduxit rursum,non amplius eâdem veste illa indutum, quam habueram ab initio avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus & splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitq; eum, quàm parùm abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atq; hæc quidem memini videre me, cum primum è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est?Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ; aut fortasse,etiam trinoctiale,qualis & ipse Hercules est.Quid igitur in mentemvenit illi nugari talia nobiscum, mentionémq; facere puerilis istius noctis, somniorúmq; veterum & ætate jam obsoletorum?futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit?Nequaquam, ò bone: Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paternâ;& deinceps nostis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset,illa narravit,præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus,

ſtitutus,circumſtantibus undiq; hoſtibus, ſed quòd utilitatem quandam ſecum habebat illa narratio. Proinde & ego ſomnium hoc vobis expoſui, eâ videlicet gratiâ,ut adoleſcentes ad meliora ſtudia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur: & maximè ſi quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de ſeipſo ſtatuit, animúmq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, ſat ſcio, & quaſi convaleſcet, ſermone hoc audito idoneo, ſufficienti exemplo me ſibi propoſito, ubi videlicet ipſe ſecum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim,Humanitatémq;appetiverim,minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem,in qua tunc fui: deinde qualis & nunc ad vos aſcenderim, qui certè ut nihil aliud, aut amplius, nulla tamen ſtatuariorum iſtorum inferior aut obſcurior evaſi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE poſthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos converſi,in aurem alter cum altero colloquatur,indignantes multos parum dignos noſtri ſympoſii eſſe participes. Verùm poſteaquam coactum eſt concilium,quiſq; propalàm in medium ſuam adferat ſententiam, & quæ accuſatione digna ſunt, accuſet. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis, & hoſpitibus futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter, ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaq; meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aïo itaque vitiosè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoq; pediſſequos, & famulos nobis honore pares eſſe oſtenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim,& quàm nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalàm, quæ mihi videntur proloquor, neq; reformidans cujuſquam autoritatem, neq; præ verecundia ſententiam meam celans.Quapropter & oneroſus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim poſteaquam licitum eſt atq; ità jam proclamatum,& tu Jupiter,cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti,nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti,quòd ipſi in deorum concilium admiſſi, noſtri contubernii ſint participes, quódq; pari ſorte nobiſcum convivantur

vantur, præſertim cùm ex dimidio homines eos eſſe conſtet; ſuos præterea miniſtros, & chori ſocios in cœlum adduxerunt, eóſq; Deos fecerunt adſcriptitios. Et nunc æqualem cum aliis diſtributionem auferunt, & ſacrificiorum conſortes ſunt, penſionem in inquilinos conſtitutam nobis minimè perſolventes. JUP. Nè quid obſcuris ambagibus involvas, O Mome, verùm perſpicuè & dilucidè, quæ ſentis, eloquere, additis quoq; nominibus Jam enim in medium oratio ità tibi projecta, ut multos pariter in ſuſpicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium inſimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoq; eoſdem perſtringam. Ille enim generoſiſſimus Bacchus ſemi-homo exiſtens, neq; à materna ſtirpe Græcus ſed Syrophœnicis cujuſdam mercatoris, nempe Cadmi nepos poſteaquam immortalitate donatus eſt, cujuſmodi ille quidem ſit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus inceſſum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quam mollis ſit & effœminatus deliciis, ſemi-inſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſcivit, & toto choro advecto præſtò eſt, Deóſq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos,

deditos, & formâ monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidià atq; inferiore parte coporis capram referens, barbámq; profundam nutriens,parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex,calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hædis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes.Sunt verò caudati omnes.Videte cujuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos,& portentoſos Deos. Mitto enim dicere,quod & duas mulieres adduxerit,nempe Ariadnem, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit:alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, O Superi, Erigones quoq; canem adduxit, ne triſtitià afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæq; nec in ſaniâ, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, éſtque planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave nè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etſi multa dicenda habeam: atq;

ſi

ſi nihil aliud, adhuc tamen ſigna igne inuſta in corpore retinent. Porrò ſi liceret & adverſum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ poſſem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoque de te dictitant, atq; etiam ſepulchrum tuum commonſtrant hoſpitibus. Ego verò neq; illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginenſibus ſuppoſititium te eſſe affirmantibus. Cæterùm, quæ cumprimis reprehenſione digna ſunt, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & cauſam cur noſter conſeſſus nothis abundet, tu Jupiter præbuiſti, cùm te mortalibus mulieribus commiſcuiſti, & aliàs aliâ formâ ad ipſas deſcendiſti. Ità metueremus nè quis te comprehenſum ſacrificaret, cùm taurus eſſes, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum eſſes; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hiſce ſemideis cœlum jam complevisti, neque enim aliter poſſum dicere. Eſtque res planè abſurdiſſima, ſi quis ex improviſo audierit Herculem in Deorum numerum eſſe aſſumptum, Euryſtheum autem qui illi imperavit, fatis functum eſſe: & Herculis templum cerni in proximo, miniſtri exiſtentis, Euryſthei verò, illius domini, ſepulchrum. Et rurſus ex Thebanis Dionyſius Deus factus eſt, ejus autem conſobrini, nimirum Pentheus &

Actæon,

Actæon, & Learchus, homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Jupiter semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neq; solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasonem, alióſque? Itaque hæc mihi missa facienda videntur, multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neq; de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantùm non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoq; in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ò Jupiter, Attis ille, & Corybas, & Sabazius, unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Græcam vocem insonans, adeò ut si quis illi nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaq; & Scytha & Geta hæc videntes nobis longùm valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suísque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus; haud scio quomodo nobis

imposu-

impoſuerit. At ſanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda ſunt. Cæterùm tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui ſyndone amictus es, quiſnam eſſe gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus eſſe contendis latrando? Quid autem ſibi vult & Memphites taurus ille verſicolor, qui & adoratur, & reſpondet oraculis, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me ciconias percenſere, & ſimias, & hircos, atq; his longè abſurdiora, quæ neſcio quomodo ex Ægypto in cœlum uſq; conſcenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo ſuſtinetis æquali vobiſcum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, poſteaquam arietis cornua tibi produxerint. JUP. Turpia profectò ſunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraq; illorum in ſe myſtica complectuntur ænigmata, quæ non prorſus à prophanis deridenda ſunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus eſt myſteriis, ut Deos eſſe cognoſcamus, & caninis capitibus præditos, canes eſſe intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præſens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho; ille, inquam, ſceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratià præſtigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem haberis in pretio, ſed jam omnis lapis & quævis ara reſponſa dat

oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit,& coronas habuerit,& homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia. & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protesilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omninò nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppostititiis dicta esse volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus, & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parcæ fatalibus fusis adneverint. Perlibenter itaq; te Jupiter, interrogarem ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum? Quòd enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias,

mihi dubium non eſt, niſi fortaſſe quiſpiam ſurdus ſis ut eoſdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda ſuperſunt, ſed finem verborum faciam. Video enim quoſdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam ſibilare, maximè vero eos, qui orationis libertate tacti ſunt. Itaq; pro concludenda oratione, ſi ità ſedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conſcriptum. JUP. Recita, neq; enim omnia abſurda aut de nihilo reprehendiſti. Et ſanè multa ex illis inhibenda, & coercenda ſunt, nè in immenſum excreſcant.

Et hoc ad exemplum Athenienſium pſephiſmatum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in ſenatu decretum legeſque latæ fuere, ut cum alibi, tum ex orationibus quibuſdam Demoſthenis patet.

Decretum, Bona Fortuna.

9. CONcilio legitimè coacto, ſeptimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præſidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit ſententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verùm etiam Barbari, nequaquam digni exiſtentes cœleſtis Reipublicæ, communi nobiſcum participatione, nothi & ſubdititii, haud ſcio quonam modo etiam Dii eſſe contendentes, cœlum compleverunt, ita ut ſympoſion tumultuoſis turbis plenum ſit, obſtrepentibus paſſim diverſis linguis multitudinis undiq; accerſitæ. Defecit autem Ambroſiæ & Nectaris copia, adeò ut mnâ jam coëmenda ſit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quà ſunt procacitate & immodeſtia, Diis veris & antiquis loco-motis ſemetipſi primis dignantur accubitibus præter omnem

nem morem patrium: ad hæc, in terris quoq; ante alios honorari contendunt: viſum eſt ſenatui populóq; ut ad hyberna ſolſtitia cogatur in Olympo concilium, ſeptem autem ad cognoſcendum appoſiti eligantur Dii perfecti; tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante conſtituta eſt: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterùm qui electi erunt arbitri, ipſi ad cognoſcendum cauſas ſeſſum eant, dicto priùs juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio univerſos in concionem congreget, quicunq; in Deorum concilium legitimè admitti poſtulant. Veniant autem illi adductis juratis teſtibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verùm arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad ſua ſepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quiſpiam ex obſcuris & reprobatis comprehenſus fuerit, & ſemel ab arbitris condemnatus in cœlum aſcenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Prætereà quiſq; exerceat ſua commercia, neq; Minerva rei medicæ intenta ſit, neq; Æſculapius dandis oraculis vacet, aut ſerviat, neq; Apollo tanta ſoli ſibi obeunda vendicet, ſed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philoſophis dicetur, nè nova ſubinde fingendo comminiſcantur nomina, neq; de iis, quorum imperiti ſunt, nugentur. In quorumcunq; autem honorem, aut cultum templa, aut ſacra conſtituta

ſunt, illorum imagines ſubvertantur, earumq; loco, aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuſpiam erigatur. Illis autem urbs congeſta terra ſepulchrum accumulet, & aræ loco ſtatuam reponat. Quòd ſi quis præconio dicto audiens eſſe noluerit, arbitrorúmq; examen & cenſuram ſubire recuſârit, ille indictâ cauſà condemnetur. JUP. Juſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, O Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ità fiat, complures enim novi futuros qui ſua non ſunt adjecturi ſuffragia. Verùm in præſens abite. Cæterùm in concionem accerſiti à Mercurio venite, adferentes unùſquiſq; cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus ſit, tum quomodo divinitatem adeptus ſit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præſtò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametſi ille terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimârint.

Dialogus 3.

Timon ſive Miſanthropus.

TIM. O Jupiter Philie, & hoſpitalis, & ſodalitie, & domeſtice, & fulgurator, & jusjurandice, & nubicoge, & grandiſtrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in verſu. Nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

fulcis, metriq; exples hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas esse, fumúmq; Poëticum; nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, exprompt áq; nescio quomodo penitus extincta sunt, frigéntq; adeò ut nè minimam quidem scintillulam iracundiæ adversus nocentes reliquam obtinent. Itaq; citius quivis ex his, qui pejeraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verùm hoc solùm vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare: neq; id admodum abs re, quippe adversus Jovem usq; adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciáq; tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neq; pejerantes exaudias, neq; eorum qui flagitia committant, respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auréśq; jam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acríq; animo, veheménsq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbrésq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum, sacrilegio compilàrint, cùm tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris vel excitare canes, vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantúmq; extinctor, & Titanum victor sedebas, cùm tibi cæsaries ab illis circumtonderetur, decem-cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, o præclare, quis tandem e-

rit finis, quæ tu adeò securè despicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sunt ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem! Etenim ut de communibus sileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent, suppeditârim, imo semel universas opes in amicos juvandos effuderim, simul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meóq; de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi nè norint quidem. Alii verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandumq; visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adjutorem suum esse prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hîc cum solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles, excusso profundo isto, gravique

 somno

somno (nam Epimenidem quoq; dormiendo vicisti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flammâ iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuáq; sepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelléq; amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirum Philosophus est, neq; enim alioqui adeò impia, nefariáq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid aïs pater, an non nôsti Timonem Echecratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos sæpenumerò in sacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendidè Jovialia festa consuevimus agitare. JUP. Hem, quænam ista rerum commutatio? hiccinè honestus ille dives, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas, & in omnes, quicunq; egerent, misericordia. At revera vecordia potiùs facilitásq; nullúsq; in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese corvis lupisq; largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos esse eos, & socios judicabat, quasi benevolentiâ erga sese

sese afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudâssent, circumrosissentq; deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exsuxissent, aufugerunt, exsuccum & radicitùs defectum destituentes, adeò ut postea nè agnoscant quidem, aut aspiciant, tantùm abest, ut sint qui suppeditent, vicissimque impertiant, Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adversus ingratos atrâ bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atque profectò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguissimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, prætereà ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cùm multi sunt, tum observatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere sinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibúsq; ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficiq; qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſq; nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est, Mercuri, tu assumpto Pluto, celeriter ad istum abeas. Porrò Plutus unà secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem perseverent, neq; adeò facilè demigrent, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis, atq; ingratitudine quà in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnáſq; daturi sunt, simul atq; fulmen instauravero. Nam fracti sunt in eo retusà cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidiùs in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacémq; esse? Idq; non iis modò qui cau-

ſas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaſerit Timon, qui ſe imprecando clamoſum & improbum præſtiterit, Jovémq; reddiderit attentum. Si vero ſilentio fodiſſet nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haudquaquam ad iſtum rediturus ſum. JUP. Quid ità non rediturus, optime Plute, præſertim à me juſſus? PLU. Quoniam, per Jovem, injurià me affecit ejiciens, & in multa fragmenta diſſecans, idq; cùm illi paternus eſſem amicus, ac me, penè dixeram, furca ex ædibus expulit, nec aliter quàm ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis & adulatoribus & ſcortis donandus? Ad eos me mitte, o Jupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri, quibus equidem in pretio ſim, & majorem in modum exoptatus. At hi ſtupidi cùm inopià commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto ſago pelliceo, ligonéq; ſat habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare ſoliti. JUP. Nihil iſtiuſmodi poſthac in te facturus eſt Timon, quippe quem ligo abundè ſatis corripuerit, niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius ilia, te videlicet potiùs præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris eſſe, qui nunc Timonem incuſes, quòd tibi patefactis foribus liberè permiſerit vagari, neq; includens, neq; zelotypus in te. Porro aliàs diverſa de cauſa in divites ſtomachabare, cùm diceres,

diceres, te ab illis repagulis, clavis, ac ſignorum objectaculis impreſſis ità fuiſſe concluſum, ut nè proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóq; pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coacervandíq; uſu contractis contortiſq; quod ſi quando daretur opportunitas, aufugiturum quoq; ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam judicabas, in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem aſſervari, atq; à ſceleſtiſſimis educari pædagogis, Fœnore & Computatione. Proinde abſurdè facere aïebas quòd te præter modum adamarent, neq; cùm liceret, frui auderent, neq; cùm ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecurè uterentur, ſed vigiles obſervarent, ad ſignum ac ſeram oculis nunquam conniventibus, neque uſquam dimotis ſemper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præſepi canis, nec ipſe veſcens hordeis, nec equum famelicum id facere ſinens. Quinetiam ridebas iſtos, qui parcerent, & aſſervarent, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ipſi quidem ſibi ſubtraherent, vererentúrq; contingere: non intelligerent autem fore, ut ſceleratiſſimus famulus, aut diſpenſator, aut liberorum pædagogus furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad obſcuram,

& oris angusti lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

3. PL. Atqui si rem verè perpenderis, utrumq; me jure facere judicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, studiúmq; quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverso, qui me ostiis ac tenebris inclusum servabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiórq; ac nimià mole turgidus evaderem, cùm interim neq; ipsi contingerent, neq; in lucem producerent, nè vel aspicerer à quopiam; hos dementes, & contumeliosos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ cariéq; putrefacere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neq; hos igitur probo, neq; illos, qui nimium facilè mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, siquis ubi juvenem & formosam uxorem lege duxe-, postea neq; observet, neq; omnino zelotypià prosequatur, concedens illi ut noctu atq; interdiu eat quò velit, & rem cum quibuslibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpenumero amorem

amorem senseris. Rursum siquis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, cæterùm nec ipse contingat florentem ætate, decorámq; virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilémq; in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat, colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare fruique conjugio, puellam adeò formosam atq; amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens. Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorq; atq; exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUPITER. Quid igitur indignaris contrà illos, quandoquidem utrinq; pœnas egregias luunt? alteri quidem dum Tantali in morem, neq; bibere sinuntur, neq; edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò, dum illis ceu Phyneo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usurus cordatiore. PLU. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minùs influam, veritus nè si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustràq; infusurus, vase

non continente liquorem, imò prius propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii ad hiatus effusionem, ac liber exitus. JUP. Proinde ni hiatum istum obturaverit, perpetuámq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facilè inveniet sagum rursus & ligonem in fæce dolii. Sed interim abite, atq; illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspide restitutâ resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verum etiam claudum esse. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum si quando proficiscor à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroq; claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum discedendum est, alatum videbis, multò avibus celeriorem. Unde fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MER. At ista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat quo restim emerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè ne asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurúmq; manibus gestantes

ſtantes obambulant. Qui ne ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. P L U. Iſthæc alia res eſt, Mercuri, neq; enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaq; quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes, ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricoſâ parte jacet vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæq; tabellæ, jamq; novus dominus pronunciatus eſt, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſq; voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nequicquam hiantes, ſeq; mutuum intuentes relinquit; ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo

sagenæ sinu sit elapsus, qui non parùm magnam escam devoravit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris atq; elegantioris rudis, pingui, illotâq; cute, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stat auribus, quiq; pistrinum perinde uti templum adoret,non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conservos flagris cædit, experiens num & sibi hujusmodi liceant, donec aut in scortulum illapsus, aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, dejerantibus Nireo formosiorem esse,Cecrope Codróve generosiorem, callidiorem Ulysse, unum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorem, momento temporis semel profundat infelix, quàm minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Ista fermè sic se habent, uti narras; verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quî tandem, cœcus cùm sis, viam invenire soles? Aut quî dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundent? PL. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? MER.Per Jovem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, tum ad alios Athenienses, homines nè obolo quidem æstimandos.Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? PLU.Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, obducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui ditescerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cœcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usq; adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cum rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibúsq; valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, quî fit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremò claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur; sin frustrentur non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amârint, ut se aërio è scopulo piscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, proptereà quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoq; fateberis, si quo modo tibi notus es, furere istos

qui

qui ejusmodi amore sunt dementati. P L. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cœcum, aut si quid aliud adest mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cœci sunt. P L U. Haud cœci quidem, ô optime, verùm inscitia errórq; quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, personà vehementer amabili tectus inauratâ, gemmísq; picturatâ, ac versicoloribus amictus, eis occurro: illi rati sese nativi vultûs venustatem aspicere, amore capiuntur,& pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi damnent qui tantopere cœcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergo postea quam eò perventum est, ut jam divites evaserint jamq; personam sibi circumposuerint rursum falluntur? Adeò ut si quis illis detrahere conetur, penè caput potius, quàm personam abjiciant: Neq; enim verisimile est etiam tum illos ignorare, fucatam esse formam,cùm intus cuncta inspexerint. P L U. Ad id non parum multæ res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simulatq; qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit clanculum unà mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atq; alia item innumerabilia: a quibus omnibus posteaquam est animis occupatus,jam admira-

tur

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quâm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; ullam præbens ansam certam quo prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas, viscosa, prensu facilis, totóq; corpore mille uncos gerit hamos,ut qui tetigerint,illicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. PLU. Isthac quidem ex parte bono sis animo.Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussóq; intus manere foribus occlusis, neq; cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem.Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba, quorum omnium agmen

men fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. PLU. Quin igitur quàm ocyssimè discedimus, Mercuri? Neq; enim ullum operæ-pretium fecerimus cum homine ejusmodi vallato exercitu. MER. Secus visum est Jovi, quare nè metu deterreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc Argicida, manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove sumus ire jussi. PAU. Itáne rursum Plutus ad Timonem, posteaquam ipsum ego malè habentem ob delicias suscepi, commendans, quòd sapientiæ, labori, strenuum, multiq; pretii virum reddidi? Adeóne despicienda, injuriæq; idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat possessio, eripiatis, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò susceperit, per contumeliam & arrogantiam illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursum mihi restituatur, ubi jam nihil factus erit & rejiculus? MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est. PAU. Equidem abeo: At vos, Labor & Sapientia, reliquiq; consequimini me. Porro hic brevi cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentiq; animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista, aliena, ità ut sunt, existimans. MER. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam estis, ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis, homini operario mercenarióq; negotium exhibituri? verum haudquaquam læti abibitis scelesti ut estis omnes; nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neq; enim feries mortales, verùm ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare quod benè vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, nè malo quopiam accepto discedam. MER. Nè quid ferociter, Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatémq; ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rursum dives esto, rursum Atheniensium princeps, & despice ingratos istos, solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si nemo propiùs ad me accesserit. MER. Adeóne, quæso, inhumaniter? *Hæc ego sæva Jovi refero, atque immania dicta?* Atqui par erat forsitan homines tibi haberi invisos, ut qui tam multa indigna in te commisissent, Deos te prosequi nequaquam erat consentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi, Mercuri

curi

curi, Joviq; quod me respicis, plurimam equidem habeo gratiam, cæterùm hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit autor, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet, deniq; cum me adeò perfidè ac proditoriè destitueret. Contra, Paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumq; verè & liberè convivens, & quæ opus erant, suppeditavit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitq; ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neq; adulator assentans, neq; sycophanta minitans, neq; plebs irritata, neq; concionator suffragiorum autor, neq; tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaq; jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neq; quicquam eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venistiviam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam, o bone, neq; enim omnes ad ejulandum sunt commodi. Quin tu iracunda pueriliáq; ista missa face, ac Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiscuntur. PLU. Vin' Timon,

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

Timon, ut contra te partes defendam meas, au graviter feres si quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neq; cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PL. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum aïs, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opiféxque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meâ operâ conspicuus eras, celebris & observandus, Cæterùm si quid molesti ab adulatorbus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliâ, propterea quod me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditâris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant. Porrò quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertúmque fuisse, istud criminis in te possum retorquere cùm ipse sim modis omnibus à te rejectus, præcépsq; exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaq; testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, ne ad te venirem, adeò hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris. 13. Par-

13. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conjicies, qui quidem cùm ad hunc usq;diem felicissimè vixerim, tantum auri repentè sum accepturus, nihil commeritus mali, tantúmque curarum, suscepturus. MER. Sustine, Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidiâ rumpantur. Ego porrò superata Ætnâ in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, sicut apparet: nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu vero hic operire: siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortiùs. Tibi loquor, auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offérque temet eruendum. Fode, Timon, altiùs impingens. Cæterùm ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Thesaurum in apertum evocâris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est; Metuo nè carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fulvum, grave, & aspectu multo jucundissimum. Pulcherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctésq; & dies renides. Ades, O mihi charissimum & desideratissimum. Nunc demum credo vel Jovem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto

ſinu uſq; adeò formoſum amatorem excipiat, per tegulas elapſum? ô Mida, Crœſéq; ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis, ſi cum Timone, cúmq; Timonis opibus conferamini, cui nè Perſarum quidem Rex par eſt. O ligo, & ſagum chariſſimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quùm maximè ſemotum mercatus agrum turriculáq; ſervandi auri gratià conſtructa, uni mihi affatim vixero: ſepulchrum item inibi mihi defuncto, parare eſt ſententia. Hæc igitur decreta ſunto, placitáq; in reliquum vitæ, ſejunctio, ignorantia, faſtidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hoſpes, ſodalis, aut ara miſericordiæ, meræ nugæ. Tum commiſerari lacrymantem, ſuppeditare egentibus, iniquitas ac morum ſubverſio: at vita ſolitaria mihi ſit, qualis eſt lupis: unus ſibi amicus Timon, cæteri omnes hoſtes, & inſidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut ſi quem aſpexero duntaxat, inauſpicatus ſit ille dies. In ſumma, non alio nobis habeantur loco quàm ſigna ſaxea, æreáve, neq; fæcialem ab illis miſſum recipiamus, neq; fœdera feriamus. Solitudo terminus eſto. Cæterùm tribulis, cognati populares, poſtremò patria ipſa, frigida quædam & ſterilia nomina, & inſipientium virorum pretia. Solus Timon dives eſto, deſpiciat omnes, ſolus ipſe ſecum oblectetur, liber ab aſſentationibus, & onerosis laudibus. Diis ſacra faciat, epuletur ſolus ſibi ipſi vicinus ſibi particeps, excutiens ſeſe ab

aliiſq;

aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipiat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullùmq; nomen ſit dulcius quàm Miſanthropi, id eſt, hominum oſoris. Morum autem notæ, difficultas aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod ſi quem conſpexero incendio conflagrantem,obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóq; reſtinguere: rurſum ſi quem flumen undis abſtulerit, íſq; manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoq;demerſo capite propellere,nè poſſit emergere: hunc ad modum par pari relaturus eſt.Hanc legem Timon tulit EchecratidesColyttenſis,& concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem illeTimon.Agè hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? hem quæ trepidatio? undiq; concurrunt, pulverulenti atq; anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrùm igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos abigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantùm in re legem violabimus,ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis angantur, faſtiditi repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaq; ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit.Sed benè eſt quòd ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA.

Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid isthuc? feris, o Timon? Attestor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu plane vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extulisset, dejerans me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille

digna

digna se, quandoquidem immemor est atq; ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve here, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neq; posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdem opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te: quanquam tibi forsitan mè monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philiades; sed age, accede, quo te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitq; se mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porrò cùm illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atq; ego adiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se civem nosse me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens,

ut utraq; curia opperitur. Sed prius decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & luctà cursúq; die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestriq; certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac, sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quà ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neq; unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebi singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrà tenentem, radiis tempora ambientibus utq; septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &

orator

orator optimus Timon; prætereà quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quî potes, Demea, cum nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei est? Tyrannidem Timon occupas, Pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, scelestе. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, posticum (arcis Atheniensis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfossum est, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. TIM. Alteram itaq; plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustrà vicerim in Olympicis, & pugil & palæstrites.

18. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ipsus

est, promissâ barbâ, erectisq; superciliis, & magnum quoddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, manè mirum quàm multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puérq; ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atq; in patinis virtutem inventurum sese speret: dúmq; usq; adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suem solus omnium acciat: qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vinóq; bacchatus, non ad cantum modò, saltationémq; verùm ad convicium usq; & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatéque: atqui ista quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculé. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum eum de convi-

vio

vio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui nè sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa, prorsus admirandum quoddam spectaculum est, omni ex parte exactum, variéq; absolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plériq; isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti spe concurrunt, multáq; assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, faciléq; impertientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cepam aut nasturtium, aut si quando delicier, pusillum salis. Porrò potum fons Athenis novem saliens venis suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est quàm calculi qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ut nè te subverteret pessima ista atq; insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quiq; Philosophiæ possit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô bone, sed fermè ad pubem usq; ingressus

paulò ultra ſolum fluctibus opertum, me quidem uno ſpectante. Qod ſi hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habent: huic quinq; drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philoſophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus eſt. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipſis gratiâ peto; ſed quo amicis, ſi qui egebunt, donem, ſat eſt ſi modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum, modeſtúmq; convenit eſſe eum qui philoſophatur, neq; quicquam ultrà peram cogitare. TIM. Equidem iſta quæ dicis probo, Thraſycles: ergò, ſi videtur, priuſquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, poſteaquam ligone ſum menſus. THR. O libertas, o leges, pulſamur ab impuriſſimo liberâ in civitate? TIM. Quid ſtomacharis, ò bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra menſuram Chœnices quatuor? ſed quid hoc negotii? Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaq; quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem pauliſper interquieſcere ſino, dudum fatigatum? Ipſe verò plurimis congeſtis ſaxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, o Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra ſanguinem, nec abſq; vulneribus.

Dialogus

Dialogus 4.

Judicium Vocalium.

IMperante Ariſtarcho Phalereo, ſeptimâ Octobris, actionem inſtituit *Sigma* adverſus *Tau*, conſtitutis judicibus ſeptem Vocalibus, de vi & rapinâ, ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri ſolent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc Tαῦ, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli: nonnulla etiam quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam propter modeſtiam, quam vos ipſi noſtis me ſervare cùm erga vos, tùm erga alias ſyllabas. Poſtquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non ſit contentus iis, quæ ego ſæpè diſſimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem apud vos qui utrumq; noſtrûm noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me è domeſticâ ſede expellit, ita ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo, quin nè inter literas quidem amplius numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaq; æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuiq; licebit è ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idq; vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur,

tur, permiſeritis, non video quomodo ſua quiq; ordines jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit, Atq; utinam aliarum quoq; literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neq; enim litigaret ad hunc uſq; diem Λάμϐδα cum Ρῶ diſceptans voce κίσηεις [*i. e. pumex*] & κεφαλαλγία [*i.e. captis dolor.*] Neq; etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neq; tam ſæpe ad manus propè veniſſent in fullonia pro voce γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Μόγις [*i. e. ægrè*] illi ſurripiens, imò ſuffurans. Adeoq; reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra leges. Eſt enim pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere verò eò quo non oportet, ejus eſt qui jus & æquum ſolvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant) non ordinem tantùm per quem ſua quibuſq; literis præſidentiæ dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda, ſed qualitates etiam & virtutes quas habent conſtituerunt. Et nos quidem, o judices, honore

affecerunt

affecerunt præcipuo, propterea quòd vestro Marte poteſtis ſonum efficere. Semivocales verò ſecundo loco dignati ſunt, eò quòd ſine veſtro acceſſu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibuſdam omnium poſtremum locum decreverunt, Mutis ſcilicet & voce carentibus. Has itaq; leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc verò Ταῦ (neq; enim poſſum ipſum turpiore nomine appellare, quàm quo nominari ſolet) per Deos niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & aſpectu decenti, Ἄλφα ſcilicet & Υψιλὸν, ſe illi conjunxiſſent, nè audiretur quidem ſolum. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam Conjunctionibus, & Præpoſitionibus expellere tentat, adeò ut iſtam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verum jam tempus eſt dicere, unde & à quibus res initium ſumpſerit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non eſt injucundum) coloniâ, ſicuti fertur, Athenienſium, adducebam vero mecum fortiſſimum Ρῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lyſimachus, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, ſed tamen de ſe dici volebat quod in media Attica natus eſſet. Apud hunc hoſpitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hactenus paucis quibuſdam manus intuliſſet, dicendo τετταράκοντα] *i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, exiſtimabam

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [*i.e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsit, atq; postea usum esset etiam dicere καττίτερον [*i.e. stannum*] & κάττυμα [*i. e. veteramentariam plagulam*] & πίτταν [*i.e. picem*] deinceps abjecto omni pudore βασίλιτταν [*i. e. reginam*] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [*i.e. ficus*] τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor, cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam κίσσαν, [*i.e.picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellavit Quin & φάσσαν [*i. e. palumbum*] unà cum νήσσαις [*i.e. anatibus,*] & κοσσύφοις, [*i. e. merulis,*] abstulerat, interdicente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam verò veniens, ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ista ego commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velítq; eam *Thettaliam* dicere? deniq; me omni θαλάσσῃ [*i.e. mari*] exclusit. Neq; σεύτλοις ipsis [*i. e. Betis hortensibus*] pepercit, ut

ut jam, quod dici ſolet, nè πάσσαλον [*i.e. pedamentum,*] mihi relinqueret. Quod verò litera ſim, quæ nulli nocere ſtudeam, vos ipſimet mihi teſtes eſtis; neq; enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam σμύρναν ſurripuit: nec ipſo etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Ῥῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυῤῥίνας, [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόῤῥης [*i. e. in maxillam,*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adversùs reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accerſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Audite Vocales Judices, ipſum Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus! Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò quòd κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus συρίζειν [*i. e. fiſtula canere*] & σαλπίζειν [*i. e. tuba canere*] ſpoliatum eſſe adeò, ut nè γρύζειν quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat! quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed

ſed jam ad homines etiam iiſdem moribus ſe contulit. Neq; enim permittit, ut rectà ferantur linguis. Imo vero, Judices, interim enim res humanæ rurſus me admoverunt γλῶσσαν [*i.e. linguæ,*] nam expulſum me hac quoq; parte γλῶσσαν facit γλῶτταν. Θ revera linguæ perniciofus morbus Ταῦ. Verùm rurſum me conferam ad illud quod cœperam, atq; homines defendam in iis in quibus adverſus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſcerpere, ità ut ſi quis pulchrum quidpiam videns, ídq; καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, ſtatim irruens τάλὸν, ipſum dicere cogit, adeo cupit in omnibus præſidentiam obtinere. Rurſum alius dicit περὶ κλήματος, [*i.e. de palmite,*] hoc vero (est enim revera τλήμων, id eſt, *miſerum*) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit, ſed etiam magno illi regi, cui fama & ipſam terram, & mare ceſſiſſe, atq; naturas ſuas reliquiſſe, inſidias tendit, & ex ipſo cùm κῦρος ſit τῦρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipſa & opere eoſdem lædat, audite: plorant homines, atq; ſuæ fortunæ vices deflent, atq; ipſum ſæpè Cadmum execrantur, quod Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atq; figuram imitatos, poſteà ſi nili figura ligna fabricâſſe, in quibus homines ſuſpendant. Atq; ex hoc huic tam perni-

cioſæ

ciosæ pessimum nomen obvenisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse judicatis? Ego quidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in sua illa figura sustineat, propterea quòd Crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

27 *Nerei,*

ΠΙΝΑΞ

Τῶν Λουκιανοῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

κζ΄. Νιρέως,

ΤΕΛΟΣ.

Ex libro ſecundo.

FINIS.
